VALOA KOHTI

"JULKAISU NYKYAJALLE JA TULEVALLE"

Valoa Kohti on perustettu yhdyssiteeksi Amerikan suomalaisten teosofien välille, sekä tekemään teosofian levitystyötä kansalaistemme keskuudessa Amerikassa.

Valoa Kohti ilmestyy kerran kuukaudessa 32 sivuisena

TILAUSHINNAT:

Amerikassa:

$2.00 vuosikerta — $1.25 puolivuosikertaa

Suomessa:

$2.25 vuosikerta — $1.25 puolivuosikertaa

Tilaukset, rahalähetykset sekä kaikki kirjeenvaihto on tehtävä osoitteella:

VALOA KOHTI,

2010 Madison Ave. New York, N. Y.

"JULKAISU NYKYAJALLE JA TULEVALLE"

Uskonto perustuu ihmisten sydämissä piilevään kaipuuseen totuuden, Jumalan luo. Uskonto on totuuden hengen ilmennyksiä. Uskontoa sinään voi verrata säveltaiteeseen, uskontoja eri mestarisäveltäjäin suuriin sävellyksiin, kirkkoja ja seurakuntia orkestereihin ja kuoroihin jotka opettelevat mestarien sävellyksiä esittämään.

TOUKOKUU—KESÄKUU, 1920.

HELSINGIN YLIOPISTON KIRJASTO
KOTIMAINEN OSASTO

Satunnaiselle lukijalle!

Oletteko milloinkaan pysähtyneet ajattelemaan, mikä on tämän elämän tarkoitus; miksi me täällä oikeastaan olemme? Me olemme täällä kehittyäksemme ja jotta me voisimme itse auttaa tämän elämäntarkoituksen jouduttamista, täytyy meillä olla tieto millä tavalla me voimme kasvattaa itseämme siihen, etteivät elämän pikkuhuolet ja jokapäiväiset asiat valtaisi kokonaan niitä voimia, joita meidän tulisi käyttää itsemme ja oman kehityksemme hyväksi. Mitä me sitte tarvitsemme, voidaksemme kääntää harrastuksemme muuhunkin kuin jokapäiväisen leivän hankkimiseen? Me tarvitsemme ennenkaikkea tietoja niistä asioista, jotka kykenevät johtamaan meitä elämän pikkumaisuuksista ja luonnon orjuudesta sen herraksi ja haltijaksi. Näitä tietoja taas saa hyvästä kirjallisuudesta.

Me kulutamme useinkin aikamme lukemalla joutavia romaaneja, joista ei jää mitään hyvää mieleemme. Se on ajan kuluttamista turhuuteen. Miksi emme valitse tarkoin sitä kirjallisuutta, johon pienet joutohetkemme kulutamme. Miksi emme tilaa kirjallisuutta, jonka sisältö kykenee auttamaan meitä elämänkysymyksissämme, jotka opettavat meitä ottamaan elämän pikkuhuolet vain portaina, jotka johtavat niiden yläpuolelle.

Yksi tällainen kirjallinen julkaisu on "VALOA KOHTI". Se ilmestyy kerran kuukaudessa sisältäen kirjoituksia teosofiasta, spiritismistä, astrologiasta ja yleensä nykyajan tärkeimmistä elämänkysymyksistä.

"VALOA KOHTI" on ainoa suomenkielinen julkaisu Amerikassa, joka käsittelee tällaisia asioita, siksi se olisi tarpeellinen olemassa jokaisessa suomalaisessa kodissa.

"VALOA KOHTI"-julkaisun hinta on $2.00 v:lta.

Hankkikaa tilauksia! Kehoittakaa tuttaviannekin tilaamaan! Tilatkaa se lahjaksi tuttavallenne!

VALOA KOHTI,

2010 Madison Ave. New York, N. Y.

VALOA KOHTI

Teosofinen Kuukausijulkaisu

Toimittaja Matti Simpanen.

No 5—6 TOUKOKUU—KESÄKUU Vol. IV

Toimittajalta.

Teosofiset opit leviävät suurella nopeudella kautta maailman siitä ei ole sellaisella epäilystäkään, joka vähänkin kiinnittää huomiotaan niihin. Toukokuun "The Theosophist" numerossa kirjoittaa "tornin vahti" seuraavaa, — "Tervehdyksiä saapuu Adyarin pääkortteeriin monelta taholta. Teosofien edustajakokous Austraaliasta lähettää lämpimät terveisensä ja toivomuksen, että saisivat ensi vuonna vieraakseen teosofisen seuran presidentin, Annie Besantin. Samoin Jaavalaiset ja Burmalaiset lähettävät edustajakokouksistaan tervehdyksiään. Idän Tähden järjestö ja Mexikon kansallinen liitto myöskin samoin tervehtivät kaukaa maitten ja merien ylitse. Tämä osoittaa että tesofisia aatteita harrastetaan ympäri maailman ja että tuhannet ihmisydämet ovat kääntyneet, "minun Mestarini Isänmaan puoleen," kuten H. P. Blavatskyn oli tapana sanoa. Ja sieltäpä Maasta onkin teosofian oppi kotoisin, ikuisten henkiolentojen kotimaasta, joka semmoisenaan kuuluu kaikille kansoille ja yksin pystyy henkevöittämään aineellisuuden yöhön uppoutuvan ihmiskunnan. Se yksin pystyy kylvämään elävän hengen ja totuuden opin jokaisen kansallisuuden olemukseen."

Yhtykäämme kaikesta sydämestämme siihen toivomukseen että se, tai miksi emme sanoisi "ne" maailman valtikan unelmat, joita me länsimaiset kansat, uskontoinemme valtiooppeinemme ja muine yhteiskunnallisine liikkeinemme olemme sukupolvesta toiseen hautoneet ja jotka niin hirveässä kamppailussa kaikki rikki lyötiin, tulivat siksi rikki lyödyksi että ne Veljeys-Uskonnolla kyllästytettäisiin ja sitten jälleen uudelleen rakennettaisiin.

Sillä emmehän voi toivoa ja luulla että suuri maailman sota miljoonine uhreineen on turhaan kamppailtu ja kärsitty. Emmehän toki voi toivoa tai luulla että tämä länsimainen sivistyksemme olisi jo vanhuuden heikkouttaan haparoinnut tyhjää ilmaa ja sitten tuhoutunut omaan miekkaansa, omaan kurjuuteensa. Ei! Emme sitä usko, emmekä voi uskoa! Paljon mieluummin uskomme niin, jota vastaan ei sydämemme ole, että meidän sivistyksemme on siksi nuorta ettei se ole kerjennyt oikeastaan mitään omintakeista vielä luomaan. Että sen luomistyöhön sotkeutui joidenkin personallisuuksien kautta "vanhaa kaukaista sivistystä," jota ei enään tarvita ja joka ei voi kehittää tätä valkoista rotua, eikä tuoda esille sen tarkoituksia ja pyrkimyksiä. Ja että juuri tämä kaamea katstroofi johtui siitä kun nuo entisten sivistyskausien edustajat, kuningas ja keisarioppeineen, yrittivät maailman valtaa tulella ja miekalla rakentaa ja että niiden suurten "vanhojen" jälkeläiset, niiden sikiöt, edelleen koettavat jatkaa samaan suuntaan, koettaen luokka diktaatturilla ja joukkohypnoosilla ajaa samaa asiaa. Että tuo tuommoinen mielettömyys oli mahdollista nyt, kun tämän nousevan sivistyksen yksi sivistysarvo esille tuotiin, yksi sen sivistyskauden voimakeskuksista toimintaan sytytettiin, että tällöin saivat tilaisuuden hetkeksi ponnahtaa esille nuo muinaisuuden yököt, saivat veressä kylpeä hetken nuo entisajan vampiirit, vaikka samalla tulivat huomaamaan että se olikin vaan tilapäistä, luonto ei ollutkaan enää heidän puolellaan ja he ainoastaan auttoivatkin vaan toista nousevaa kehitystä, johon heidänkin täytyi mukaantua, jos mielivät päivän valoa edelleen nähdä ja sivistyksen siunauksesta osallisiksi tulla.

Yhtykäämme toivomukseen, että henkinen Veljeys-oppi pytyisi leviämään kaikkien uskontojen, niin uusien kuin vanhojenkin läpi yhdistäen, selittäen, valostaen. Silloin kun uskontojen kesken tapahtuu veljellinen yhteisymmärrys, niin silloin leviää veljeys käytännölliseen elämäänkin, niin yhteiskunnalliseen kuin valtiolliseenkin ja silloin olemme valmiita vastaanottamaan suuren Maailman opettajan, joka näyttäytymisellään siunaa ja elävöittää kaiken toiminnan, ja loistavaan kukkeuteen sivistyksemme saattaa. Kuinka voisimmekaan Maailman Opettajaa nyt keskellemme odottaa, kuinka voisimme luulla Hänen nyt tulevan siunaamaan meitä, sillä meillähän on vielä toistaiseksi niin

paljon itsekästä kuonaa, jonka täytyy Veljeyden rauhoittavassa valossa kirkastetuksi tulla. Olemmehan valmiita itsekkäinä kristittyinä muhamettilaisen pakana hirsipuuhun vetämään, puhumattakaan muista kaukaisemmista uskonnoista. Olemmehan katoolilaiset ja protestantit valmiita toinen toistamme sormillamme osoittamaan, puhumattakaan pienemmistä lahkolaisuuksista ja emmehän voi toivoa että Maailman Opettaja tämmöisen sekasorron siunauksellaan ikuistaisi. Siksipä tehkäämme työtä jokainen omassa ajatusmaailmassamme, saadaksemme kukin Veljeysymmärryksemme siinä suhteessa kasvamaan. Siten autamme niiden Suurten työtä, jotka ovat Teosofisen seuran takana ja raivaajamme tietä Maailman opettajan tulolle, joka kyllä Hiljaisuudessa toimii aina, mutta silloin kun aika valmistuu me saamme nähdä Hänet julkisesti, eikä ainoastaan uskoa Hänen olemassa oloonsa kuten nyt meidän on toistaiseksi pakko tehdä, jos emme aijo itsekkyyden pimeyteen joutua kieltämällä Hänet.

* * *

Me olemme auringon lapsia. Tuntuu hyvältä ja turvalliselta sanoa niin. Eikä tuo ole mikään turha teoria, eikä tyhjä väittämä, mitä enemmän sitä ajattelee teosofisten oppien valossa sitä selvemmäksi ja suuremmoisemmaksi se totuus kirkastuu. Se on fyysillinen, aatteellinen, salatieteellinen, sekä henkinen totuus. Sillä todistaahan fyysillinen tiede astronoomisten koneittensa avulla, että tuo aurinko, jonka tuolla ylhäällä näemme hallitsee vetovoimallaan suurta joukkoa planeettakiertolaisiaan, joiden joukkoon tämä meidän maammekin kuuluu, pakoittaen ne kiertämään itseään; joten siis fyysillisesti puhuen voimme tieteellisellä varmuudella sanoa, että meidän maamme, sekä paljon muita planeettoja kuuluu tähän aurinkokuntaan ja että ne planeetat kaikki saavat valonsa, lämpönsä ja voimansa kaikenlaiseen elollisuuteen tuosta hehkuvasta keskustasta, auringosta. Kaikki aatteellinen, se tahtoo sanoa, älyperäinen ajattelu elämästä, nojautuu pohjaltaan niihin teorioihin mitä voimme selville saada auringon säteilypaineen vaikutuksesta kaikenlaiseen kasvullisuuteen ja elollisuuteen luonnon elämässä, sen luonnon, jonka maamme pinnalla löydämme elävän eli jota orgaaniseksi luonnoksi sanotaan; ja jonka elämisvoima miltei vastaanväittämättä varmuudella johtaa itsensä juuri tuosta auringosta, joka tuolla taivaankannella niin tuttavallisesti joka päivä kiertokul-

kunsa tekee. Sillä älyperäinen käsityksemme, aateellinen järkemme ei kykene sanomaan mitään sen jälkeen, jos siltä tuo elämän keskus edes teoriassa pois riistetään. Se ei pysty löytämään maailman avaruudesta toista aurinkoa hyödykseen vaikka se tunnustaakin toisia aurinkokuntia löytyvän paljonkin, siitä yksinkertaisesta syystä että niiden tehtäviin ei näytä kuuluvan pienimmälläkään tavalla pitää huolta tämmöisen planeetan pinnalla versovasta luonnosta kun mitä meidän maamme on, joskin niiden vetovoima väiillisesti meidän aurinkomme kautta siihen vaikuttaakin. Voimme miltei hyvällä syyllä olettaa, että jos joku toinen aurinko matkallaan avaruudessa kohtaisi, eli löytäisi tämmöisen planeetan, niin ennen kuin se siitä rupeaisi mitään huolta pitämään, söisi sen suuhunsa, aivan kuin poika tieltä löytämänsä pähkinän, muodostaisi sen oman mielensä mukaiseksi ja sitten vasta syöksisi sen ulos itsestään ja rupeisi siitä huolta pitämään. Salatieteellinen selviö taas on se mikä fyysillisestikin todetaan, että ennenkuin solukaan voi syntyä täytyy siihen ilmestyä itiöpiste, tuma, nucleus, joka on innostuttavaa, hehkuvaa kuten tuli ja joka yksin saa elämän muodostumaan, kehittymään. Tuommoinen samanlainen nucleus on aurinkokuntaan nähden aurinko ja siis sama järjestys on koko tämän aurinkokunnan järjestelmän läpi kulkevana tieteellisenä luomisselviönä pienimpään hiukkaseen asti, sekä ulkonaisena että sisällisenä, julkisena että salaisena. Mitä henkiseen tekijään tulee, niin kaikki monteistiset uskonnot, jotka todistettavasti vetoavat suorastaan henkiseen tekijään Jumalaan, ovat niitä, jotka kaikkein voimakkaimmin ovat ihmistajunnalle henkisyyttä painostaneet. Ne juuri, eli niiden joukossa kristinusko, joka meille on tutuin, ovat niin sanottuja auringon palvelijoita, pakanoita, vastaan voimakkaimmin nousseet. Mutta miten hekään voisivat oppejaan ajaa jos rakkaus henkisenä tekijänä kiellettäisiin, eli heidän opeistaan poistettaisiin? Miten kävisi esim. kristinuskonnon, jos he eivät saisi puhua rakkaudesta Jumalaan ja rakkaudesta Jesukseen, joka kristinopin perustajana on kristityille rakkauden kohteena? Ja niinpä rakkauden kautta joutuu monosteistikin tuohon samaan keskukseen, Aurinkoon, johon kaikki muutkin tiet vievät. Teosofeille muistuttaa heidän, (meidän) symboolimme, häntäänsä pureva käärme, sisällä olevine kolmioineen tuota kaikkiallista elämän tulen kiertokulkua, hen-

kistä rakkauden voimaa, tietoista käärmetulta, jonka henkinen Aurinko, aina ja ikuisesti nuorena pysyvä keskus heittää luotaan. Sen vertauskuvana on tuo pyhän Swastikan kuvio, joka teosofisen seuran symboolin yläosassa, käärmeen pään ja hännän välissä on.

* * *

Mr C. W. Leadbeater kuuluisa teosofinen kirjailija ja selvänäkijä on vaikeasti sairaana. Sairaus on sydämen heikkoutta, jota hän on sairastanut vuodesta 1916. C.Jinarajadasa kirjoittaa asiasta huhtikuun Theosophistissa seuraavaan tapaan, — "Hän kärsii kuten yleensä voidaankin kärsiä siitä, sillä sydän ollen lihas ja sangen herkkätuntoinen kaikenlaisille hermoja kohtaaville muutoksille ja sysäyksille, saa aikaan kaikenlaista häiriötä aineiden kiertokulussa koko ruumiin yli, etenkin ovat alemmat ruumiinosat kuten jalat, jotka ovat kauempana sydämestä, kärsimässä siitä, sillä ne tahtovat pysyä kylminä yhtämittaa. Hänen muu fyysillinen voimansa on siksi paljon vähentynyt, että vertauskuvannollisesti puhuen, viisikymmentähevosvoimainen kone on nyt ainoastaan viiden voimainen. Minä hetkenä tahansa voi joku tuntematon ulkonainen hermostoon vaikuttava sysäys saada aikaan täydellisen pysähtymisen sydämen toiminnassa. Hän on lääkäri Rocken ainaisen huolenpidon alaisena, joka seuraa häntä kaikkialle mihin hän ikänä meneekin. Äärimäinen fyysillinen ponnistus, jonka hän voi tehdä on nostaa jalkansa niin korkealle että pääsee automobiiliin, korkein menttaalinen ponnistus että puhuu korkeintaan kaksikymmentä minuuttia kerrallaan. Tavallisimmin viettääkin hän aikansa sängyssä, siinä tyynyjen varassa kirjoitellen, jota hän tekee tavallisesti kello viidestä aamulla kello kuuteen illalla. En ollut häntä tavannut persoonallisesti sitten vuoden 1914 ja kuultuani hänen sairaudestaan vuonna 1919 ja jouduttuani tilaisuuteen käydä häntä katsomassa, tuli mieleeni mitenkä sairaus on vaikuttanut hänen henkensä tasapainoon ja selvänäköisyyteensä? Tapasin kuitenkin hänet henkisesti yhtä täynnä tyyntä intoa, yhtä täynnä ystävällisyyttä kuin ennenkin. Itse ei hän voi millään lailla sanoa ei arvata kuinka kauan hän elää, eikä hän paljon välitä vaivata sillä kysymyksellä itseään, sillä minä hetkenä hänen fyysillinen käyttövälineensä häneltä tullaan vaatimaankin luonnolle takaisin, on hän sen valmis luovuttamaan.

Ei hän myöskään voi tarkalleen sanoa kuinka suuri eli minkälainen fyysillinen ponnistus lamauttaisi hänen sydämensä kokonaan. Hän noudattaa lääkäri Rocken määräyksiä fyysillisen käytöksen suhteen ja toivoo voivansa eli ehtivänsä ainakin muodostaa kirjoiksi ne työt, jotka ovat hänellä tekeillä parhaillaan."

Itä-Indialainen mietiskely.

Kirj. IRVING S. COOPER.

(Suom. --i —o)

Mestarini!

Minä tervehdän sinua kädet ylös kohotettuna.

Sinun sanojesi viisaus täyttää minut ihastuksella.

Minä lasken elämäni sinun jalkojesi juureen. Olkoon sinulla, Opettajani, Suuri Rauha!

Eilisiltana kävellessäni ruusuisen puistikon läpi merkitsin silkkilangalla ,kuten sinä neuvoit, tuoreimman ja ihanimman nupun tuhansien kukkasten joukosta.

Aamun neljännellä tunnilla tänä seitsemäntenä päivänä pyhää Wesakin kuuta, nousin ja määrättyjen valmistelujen ja kolminkertaisten mantrojen luennan jälkeen astuin hiljaa puistikkoon. Uusi kuu lepäsi alhaalla äänettömien kukkuloiden takana ja suloinen rauha täytti puistikon. Ruusut kohosivat kaikkialla aamun hämärässä valossa. Minä löysin vaikeudetta merkityn nupun ja vein sen mietiskelyhuoneeseen, laitoin kristallikirkasta vettä sileään hopeamaljaan ja asetin juuri aukeavan kukan siihen.

Otettuani kultaisen mietiskelyvaipan, jonka sinä annoit minulle, suljin yksinäisen huoneen oven ja aukaisin verhon pyhäkön edestä, jossa kukka ja malja olivat. Verhottuani itseni kultaisella vaipalla tervehdin minä ensin, kuten sinä olit minua opettanut, kaikkeuden kuutta pyhää suuntaa, Itää, Etelää, Länttä, Pohjoista, Korkeutta ja Syvyyttä. Sitte polvistuin nöyryydellä ja kunnioituksella sen Jumalan eteen, joka on kätkettynä kaikissa olijoissa.

Asetuttuani istumaan kushamatolle, jalat ristissä ja kädet polvia vasten, kohosin minä nopeasti mietiskelyn ensimäiselle asteelle — haltioittumisen asteelle.

Minä tunsin ainoastaan voimakkaan ruusuntuoksun huoneen pimeydessä ja mietiskelin kauan hajun salaisuutta maailmassa. Minä annoin koko itsetajuntani kulkea tätä yhden ajatuksen kanavaa myöten kunnes haltioituminen vei minut täydelliseen itseni unohtamiseen. Minä en tuntenut enää ruumiin tai huoneen rajoituksia, vaan liitelin hyvätuoksuisella merellä onnellisena ja autuaana. Tällä merellä minä tunsin Elämän sykinnän niin ihmeellisenä, niin lähellä, että minä tiesin sen olevan oman elämäni ja sinun ja kaikkien ihmis-lasten elämän. Minä tunsin värähtelyn läpi maan joka tunkeutui lukemattomien muotojen läpi, kuten meren aalto särkyessään räiskeiksi. Minä tunsin sen vihlovana mineraaleissa, laulavana kasveissa, tuntevana eläimissä ja itsetietoisuutena ihmisessä. Elämä ja Tahto, varma, kaikkinäkevä, kaikki ohjaava, kehityksen pakottava voima ja ihmisen tahto.

Valo, joka laskeutui läpi nopeasti aukeavien yönverhojen veti minut takaisin maahan. Minä aukaisin silmäni ja katsoin ruusua joka kohosi hopeamaljasta. Minun silmäni seurasivat kauniisti ylöspäin kaareutuvaa vartta, sievästi käyristyviä vihreitä verholehtiä ja kuuntelin hengittämättä aaltoilevan kauniiden ja hehkuvan väristen aukeavien terälehtien iloa. Muistaen sinun opetuksesi minä ponnistin näköäni ja unohdin kaiken muun, kunnes en nähnytkään siinä maailmassa muuta kuin tuon kukan sädeloiston. Miten ihmeellinen on muodon kauneus, kun hengen silmä tulee erottavaksi ja kirkkaaksi! Jokaisella hienolla terälehdellä oli oma liikuttava sanomansa. Jokainen hieno kaarre ilmaisi tarkoituksensa, jokainen värivivahdus kertoi ihmeellisestä loistosta josta kukan symbooli on ainoastaan mielikuvitusta. Se on jotakin, jota sanat eivät voi kuvata. Minusta tuntui, että kaikki maailman kirjoitukset niihin luettuna pyhät Veda kirjatkin olivat ainoastaan lasten vajanaista kieltä, yrittäen selittää mitä he hämärästi tuntevat, mutta eivät voi nähdä tai kuvailla. Tämän elämän ainoa ihmeymmärrysmuoto johon voimme luottaa on Luonto. Sen elävä puku, joka kaikkea tätä johtaa. Minä tiesin ja tunsin kaiken tämän mietiskelyn

hetkellä. Minä iloitsen siitä, oi Mestari, sillä oli aivankuin sinä olisit minua koskettanut.

Minun iloni kasvoi niin suureksi sen Elämän ihanuudesta ja niin täydelliseksi ruumiin unohtamiseksi, että minä huomasin itsetoisuuteni kohonneen mietiskelyn toiselle asteelle — verhon näkemiseen.

Kukan muoto oli sama kuin ennenkin, mutta se oli läpikuultava ja sen väri oli kokonaan kadonnut. Sitte minä näin atoomeja, jotka olivat muodostetut kukan aineesta. Ne näyttivät ilmassa liikkuvalta sääskiparvelta, ne liikkuivat ylös ja alas, sivulta sivulle poljennallisessa värähtelyssä, joskus hyökäten äkkiä, kuten pelästyneinä, joskus heiluen hitaasti eetterissä, mutta aina liikkuen. Kun auringon ensimäinen kosketus laskeutui kukalle läpi ikkunan, tanssivat nämä näkymättömät joukot tervetuliaistanssia ja minä näin niiden tulvana kohoovan ylöspäin pitkin nestetiehyettä. Nämä elävät joukot eivät milloinkaan joutuneet kukan rajojen ulkopuolelle. Jokaisella terälehdellä, jokaisella nestetiehyellä ja yksin joka solullakin oli näkymättömät ulkorajansa, jotka viskasivat takaisin kuumeiset hyörivät joukot,jotka koettivat sivuuttaa sitä. Miksi, sitä minä en silloin tiennyt.

Katsellen lähemmin, kuten sinä minua neuvoit, huomasin, että nuo "sääsket," jotka muodostivat jokaisen ryhmän olivat liikkuvia atoomeja alati värähdellen, tykyttäen kuten sydämmet ne heiluivat edestakaisin alinomaisessa liikkeessä. Minä ponnistin itsetietoisuuttani yhden tällaisen elävän atoomiryhmän keskelle ja — mistä minä löytäisinkään sanoja kertoakseni sinulle Mestarini — . Se oli aivan kuin minä olisin seisonut tähdillä siroitellun kaikkeuden keskellä jossa loistavat auringot kiersivät suunnattoman avaruuden pohjattomissa syvyksissä. Minä tiesin, että itsetietoisuus on ulottuvaisuudesta riippumaton, että ainoastaan muodolla on ulottuvaisuus, sillä tämän pienen atoomin sisäinen osa ruusun punertavan terälehden sisässä oli ääretön ja monijaksoinen kaikkeus. Tämä ajatus on käsittämätöntä minulle, mutta minusta tuntui kuin olisin katsellut tämän atoomin tähtikirkkaaseen taivaankanteen ja että avaruus, jonka me tältä maapallolta näemme jokaisena kirkkaana yönä, on ainoastaan atoomi verhossa, joka on heitetty elämän tutkimattomien kasvojen yli. Onko se mahdollista opettaja?

Noin kuudennella tunnilla — minä olin kadottanut tiedon ajasta — minä kohosin mietiskelyn kolmannelle asteelle — jumalallisten unelmien maille.

Kukan parveilevat atoomit tulivat läpinäkyviksi ja epätodellisiksi ja ruusun tilalla oli ainoastaa kukan muoto, joka on olemassa ainoastaan ajatusten valtakunnassa. Näytti siltä kuin kaikki ainemuodot olisivat ainoastaan muotoja koska ajatus oli antanut niille ulkopiirteet ja todellisuuden ja että aineeton suojelusmuuri, joka piti ohjaksissa pyöriviä atoomeja ja tanssivia molekyylejä oli rajoitettu ajatuksen vaikutuksesta. Minä koetin löytää niiden lukemattomien ajatusten synnyn, jotka hallitsivat atoomeja ja rakensivat maailmoita. Muoto muodon takana kehittyi minun edessäni hitaasti kuvituksien maailma jota Brahma ei ollut luonnut vaan Hän, joka on tämän aurinkokunnan hallitsija. Minä näin ruusuni muodon sellaisena kuin se oli nyt, mutta kun minä koetin kuvitella minkälainen se tulisi olemaan tästälähin, kun sen kehitys oli loppunut minä värisin unimaailman kukan kauneudesta. Minä näin sinut sellaisena, kuin sinä olet nyt ja polvistuin nöyränä kummastuksesta, mutta kun näky sinun tulevaisuudestasi avautui minun eteeni, olin minä sokea sanomattomasta loistosta. Minä näin myöskin itseni siinä ajan peilissä ja häpesin monia puutteellisuuksiani, mutta kun minä näin kuvan siitä mikä minä tulisin olemaan vast'edes, minä polvistuin sen suuren Jumal-sielun edessä, jonka olin löytänyt omassa sydämmessäni.

On totta, mitä sinä Mestarini olet sanonut, että me emme tunne itseämme. Me olemme kaukana täydellisyydestä vielä tätyneet täyttämään ne unikuvat, jotka Hän on tehnyt meistä, nä päivänä, mutta tulevina aikakausina, kun me olemme kehitme olemme silloin Jumalien kaltaisia.

Minä näin maailmojen verhon kudonnan, jota me kutsumme kehitykseksi ja minä seurasin niiden ääriviivojen suunnittelua, joita jumalaisen uneksijan käsi taitavasti valmisti. Mikä suuremmoinen näky olikaan tämän ylimaallisen taiteilijamestarin näkeminen! Hänen kangaspuinaan on avaruus; hänen sukkulanaan aika; hänen lakansa ovat elävät atoomit. Hänen kuvansa on aurinko ja kansoitetut maailmat. Kaikki mitä nyt on olemassa täydellisyydessä ja niitä tapahtuu maan päällä — syntymä ja kuolema, kasvaminen ja kuihtuminen rauha ja sota —

eivät ole muuta kuin atoomien muodostelua hänen ihmeellisessä taiteensa verhossa.

Mahtoi olla seitsemännellä tunnilla, kun minä saavuin mietiskelyn viimeiselle asteelle — hengen tasolle.

Minä en ollut enää ruumis, mutta henki — ääretön, häviämätön. Kaikki olemassaolevan elämän äärettömyys oli vuotanut minun persoonallisuuteni pieneen pisaraan. Minä olin ilman minkäänlaisia rajoituksia, minä tunkeuduin ihmisten sieluihin, katsoin heidän silmiensä läpi, värisin heidän pelkonsa kanssa, iloitsin heidän aineellisuudestaan, rakastin, kun he rakastivat ja kuitenkin minä kasvoin siinä yhtä paljon. Me olimme yksi ja he elivät minussa, kuten minäkin heissä. Minä tiesin, että mikä ei ole hyvä kaikille, ei myöskään ole hyvä yhdelle, että vahingoittaa toista sanalla, teolla ta ajatuksella me ainoastaan vahingoitamme itseämme. Miten avuttomia ovatkaan sanat kuvailemaan tätä henkien sopusointua! Minä jouduin eläinten tajuntaan, kasvien synkkään ikävöimiseen, mineraalien uinuvaan **värähtelyyn** ja kaikessa minä huomasin yhden äärettömän Elämän joka on kaiken, liikkuvan ja ei-liikkuvan elämä. Ei mitään ole olemassa joka ei tule tästä Olevaisesta. Maailmankaikkeus elää, elää, elää!

Minä näin elämän nopean kiertokulun edessäni ja itsessäni, mielikuvan auringonjärjestelmistä. Se oli auenneen lootuskukan näköinen levitettynä hehkuvassa loistossa avaruuden vesien päällä. Sen terälehdet ulottuivat läpi avaruuksien koskettaen viimein fyysillistä ainetta. Jokaisen liikkuvan terälehden kärki muodosti fyysillisen planeetan ruumiin ja salaisen Lotuksen kultaisessa sydämmessä jossa keskusaurinko leimui minä näin Hänet mietiskelyssä, uneksien rakkaus-untaan elävistä olijoista.

Katsellessani sitä, pyhällä kunnioituksella tempasi nopea pyörre minut mukanaan ja kuljetti suunnattomiin syvyyksiin ohi jättiläisaurinkojen ja aurinkoparvien, ohi tulisumupyörteitten, ohi viimeisenkin tähden tyhjille avaruuden kentille, tämän näkyvän kaikkeuden tuolle puolen. Kuitenkin kaikkialla ympärillä, suunnattomassa etäisyydessä oli jättiläistähtiparvia, sillä avaruudella ei ole pohjaa, ei kantta eikä laitoja. Mutta minä en pelännyt, sillä en ollut yksin, minä tunsin yhä lähelläni tuon suuren Elämän, lämpimän ja turvallisen.

Oo sinä maailmankaikkeuden Elämä, mihin tahansa menen,

löydän Sinut. Sinä, olet kivessä, Sinä olet ihmisen sydämessä, Sinä olet palavissa auringoissa, jotka kiitävät läpi eetterin. Ei ole paikkaa missä Sinä et olisi. Sinä kylvät kaikkialle elävät siemenesi, jotka versovat ja kukkivat kauneutta. Jokainen aurinko on loistavan lootuskukan sydän ja nämä lukemattomat kukkaset ilmestyvät ja katoovat Sinun elävässä vedessäsi kuten usva eroaa vesiputouksesta sulaakseen ilmaan. Kuitenkin jokainen kukka elää lukemattomia aikoja ja kasvattaa sen keskellä eläviä olentoja, jotka lukemattomien vuosisatojen kuluessa oppivat rakastamaan ja etsimään Sinua. Verhon toisensa jälkeen vedät Sinä pois silmiltäsi, mutta koska Sinun rakkautesi meihin on mittaamaton, Sinun paljastettujen kasvojesi mysterioita ei milloinkaan nähdä. Sinä olet salainen totuus, Sinä olet kaiken Itse. Sinä olet maailmojen Luoja. Suojelia ja Hävittäjä ja Sinä olet ihmisten Rakastaja.

Tarvitseeko minun kertoa sinulle ruumini puristavaa painoa, kun heräsin mietiskelystäni — se on liiankin hyvin tunnettua sinulle. Kuitenkin oli sydämessäni iloinen palatessani jälleen tähän maailmaan sillä minä olin saavuttanut korkeuden, jonka sinä olit minulle määrännyt. Niin suuri oli minun iloni, että minä sepitin laulun Sinun ylistykseksesi.

Luonto on juhlapuku, loistava ja ihmeellinen
johon Hän, joka Lotukselle mietiskelee, itsensä verhoo.

Ja kun me uneksimme rakkaudesta ja kauneudesta
Hän juhlapuvussaan, on se osa hänen unelmistaan.

Vieläkin Sinulle O Mestarini Suuri Rauha! Katso minä polvistun sinun jalkoihisi ja pyhin tomun otsallani Sinun jaloista si. Minä olen tomu Sinun edessäsi — Sinä Suuri Opettajani.

Uuden alarodun synty.

Suom. — i — o.

(Erinomainen mielenkiintoinen luento, jonka C.W. Leadbeater on pitänyt Australiassa ja joka on julkaistu "Channel Magaizin'essa." — Toim.)

Salatieteellinen tutkimus on todennut, että ihmiskunnan kehitys kulkee eteenpäin niin sanotuissa roduissa ja alaroduissa. Seuraava alarotu, joka on syntymässä, kuuluu vielä arjalaiseen päärotuun ja on sentähden vielä mentaalisesti kehittyvä rotu; mutta se tulee kehittymään sitä seuraavan kyvyn näkökannalta ja avulla ja joka on intuitioni (sisänäköisyys). Me voimme siis odottaa ihmeellisen menttaalisen kehityksen tapahtuvan tässä alarodussa, mutta toiseen suuntaan kuin nykyään.

Me olemme antautuneet analysoimiseen, eroittelemiseen, joka on tuottanut sangen onnistuneita tuloksia. Useimmat meidän ajankäänteitä tekeviä keksinnöitämme on saavutettu käsittämättömien, pienen pienten osastojen analysoimisella. Tulevaisuuden keksinnöt voivat ehkä kulkea enemmän yhdistävään suuntaan. Me tulemme löytämään laajoja tutkimusaloja, joita ei tähän saakka ole tunnettu; Me alamme nähdä asioiden syyn suurena kokonaisuutena. Näin ollen voidaan otaksua, että tullaan saavuttamaan ihmeellisiä keksintöjä erilaisilla tutkimusaloilla. Tämä voi olla kuudennen alarodun erikoisena tehtävänä, jonka alkamista me nyt valmistamme.

Rotu ei ole olemassa sen itsensä tähden, mutta sielujen tähden, jotka kehittyvät sen kautta, ja jos me ymmärrämme, että sielut kulkevat järjestyksessä läpi erilaisten rotu-tyyppien, me emme näe silloin mitään syytä suruun Kreikan ihmeellisen taiteen tai Rooman lain ja järjestyksen häviämisestä. Sillä me olemme sittekin aivan samoja ihmisiä, jotka loivat sen loistavan sivistyksen. Me, jotka olemme syntyneinä nyt, näissä roduissa kehittämään muita ominaisuuksia, olemme sivuuttaneet ne, ja oppineet läksymme, joten me emme tarvitse niitä enään, siksi ne rodut ovat hävnneet...

Jokasella kansalla on syntymä — nuoruus — kukoistus ja lakastusaikansa; samoin suurilla Juuri-Roduilla. Me, jotka kuulumme arjalaiseen rotuun emme ole vielä saavuttaneet kukoistusaikaamme; me olemme vielä monella tavalla nuoria. Minä tarkoitan, että arjalainen rotu, vaikka se on elännyt maailmassa kuusikymmentätuhatta vuotta on kuitenkin vielä lapsuudenajassaan; mutta sen edellä olleet suuri atlantilaisrotu on sivuuttanut kukoistusaikansa ja kaikki mitä on jälellä sen sivistyksestä nähdään hävityksen merkkeinä. Se tarkoittaa, että korkeammalle kehittyneet sielut eivät ole enään syntyneet näihin rotuihin, vaan ovat uudessa arjalaisessa rodussa; he ovat meidän joukossamme.

Mikä on tulevaisuuden mahdollisuus? Olen mainnut ennen puhuessani uuden alarodun luonteen ominaisuudesta, että nämä ihmiset tulevat olemaan erinomaisen herkkiä, heillä on oleva määrätyt psyykkiset kyvyt. Te olette ehkä tutkineet psyykkisten kykyjen mahdollisuuksia, jos te olette, niin te voitte hetkeksi myöntää, että sellaisia on olemassa. Meillä on olemassa toinen uskonnollisten ajatusten tie aukenemassa edessämme. Me tiedämme, että psyykkiset kyvyt ovat kehittymässä useimmissa ihmisissä. Psyykkisten kykyjen luku on varmasti lisääntymässä ihmisissä... Todella, tiede alkaa myöntää, että jotain sellaista on olemassa. Tietysti se antaa sille oman nimityksensä; se on tieteen tapa; mutta nimet eivät merkittse paljon...

Ei ole olemassa valmiita vanhempia tälle kuudennelle alarodulle, mutta on selvää että vanhan viidennen alarodun vanhemmat täytyivät olla ne, joiden joukosta se lapsi on syntynyt, joka edustaa uutta alarotua...

Salatieteelliseltä kannalta erikoinen ruumistyyppi on ainoastaan välikappaleena, joka on sopiva ilmaisemaan määrättyjä luonteenominaisuuksia jos sinulla on sellainen ruumis, joka kuuluu voimakasta tunneelämää ilmaisevaan rotuun, niin sinulla on ruumis, joka on sopiva taiteelliselle kehitykselle, sopiva mielenliikutuksille, jotka voivat joskus olla kiihkeitä ja tarvitsevat huolellista hallitsemista ja harjoitusta, mutta ne voivat joillakin aloilla kohota korkeammalle kuin kylmä pohjolan luonne.

Tarvitaan kaikenlaisia ihmisiä uuden rodun rakentamiseen, sillä uudella rodulla pitää olla välikappaleissaan mahdollisuudet sen moninaisten muotojen ilmentämiseen.

Tämä kuudes alarotu tulee yhdistämään älyn ja tunteen ja ilmentämään intuitionin kyvyn. Analysoimisen, erittelyn sijasta, joka on ollut viidennen alarodun pääpiirteenä, tulee meillä olemaan yhdistäminen. Me olemme pitkän aikaa näytelleet älyn erittelevää osaa Me olemme tunteneet asiat toisistaan niiden eroavaisuudesta, ja luonnollinen tulos siitä on ollut, että me olemme tulleet arvosteleviksi ihmisiksi että tutkiessamme asiaa aina takerrumme kohtaan missä se eroaa niistä, mihin me olemme tottuneet. Meidän suhtautumisemme kaikkeen uuteen on aina tämä epäilyksen höyste...

Tässä uudessa alarodussa ihmiset tulevat etsimään yksimielisyyttä ja meidän on helppo kuvitella minkä suunnattoman eroituksen se on tekevä. Tähän alarotuun tullaan jossakin määrässä yhdistämään parhaita aineksia kahdesta edellisestä alarodusta välttämättömien välikappaleiden saamiseksi uudelle alarodulle, mutta sen pitää saada alkuunsa niistä käyttövälineistä, jotka jo ovat olemassa...

Viidenteen alarotuun kuuluvista vanhemmista on tuleva lapsi, joka ilmentää ainakin osaa kuudennen alarodun ominaisuuksista ja tässä tapauksessa on sielu, joka on oleva kuudennen alarodun sielu ja jolla on jossakin määrin sen kykyjä, ilmentäen niitä sen käyttövälineen kautta, jossa hän kasvaa. Hän voimistuttaa niitä asteettain itsessään ja kasvattaa fyysillisessä ruumiissaan mahdollisuuksia ilmentämään niitä... Kutka tulevat sitte olemaan kelvolliset vanhemmat? Heillä pitää olla fyysillinen terveys, sillä uusi rotu tulee olemaan kaikin puolin voimakas. Mutta heidän pitää erikoisesti olla valittuja siksi että heidän tulee edustaa määrättyä ruumiillista typpiä, joka voi hyvin ja helposti ilmentää uusia ominaisuuksia. Eikä ainoastaan vanhempia oteta lukuun, vaan heidän esivanhempansakin. Vanhemmat voidaan valita esim. ei niin paljo sen mukaan mitä he itse sattuvat olemaan, mutta sen mukaan minkälaisen perinnön he voivat antaa. Heidän esivanhempansa voivat olla ihmisiä, jotka omistavat suuren voiman ja eroittamiskyvyn. Näiden vanhempien ominaisuudet tulevat ilmi heidän jälkeläisissään, ja sentähden, vaikka todellisesti vanhemmat voivat olla keskinkertaisia ihmisiä, voidaan heidät valita tähän työhön jos tämä voima tai äly tai uhrautuvaisuus on ollut joissakin heidän esivanhemmissaan.

On selvää, että voima siirtyessään käyttövälineeseen, joka on sopiva määrätyille ominaisuuksille ei ole suuresta merkityksestä, ellei vanhemmissa itsessään ole määrättyä luomatyyppiä. Minkälainen pitäisi tämän luonteen olla? Muista minkälaisen tämän tulevan rodun pitäisi olla. Se on kehittävä sisänäköisyyden ja edustava veljellistä yhteistoimintaa; Sen tähden, näiden vanhempien tulee puhtaasti ja ennen kaikkea olla epäitsekkäitä. Heidän pitää olla täynnä rakkautta ja intuitionia. — Ne pitää olla vanhemmat, jotka ymmärtävät — vanhemmat, jotka elävät lapsilleen eivätkä odota, että lapset eläisivät heille. Heidän täytyy olla ihmisiä, jotka eivät riipu vanhassa itsekkäässä harhaluulossa, että lapsi on olemassa vanhempiensa tähden. Heidän täytyy ymmärtää, että sielu on uskottu käyttövälineeseensä heidän huollettavakseen. Heille on uskottu tehtävä, valmistaa hänelle fyysillinen puku, jossa hän voi kuluttaa elämäänsä...

Hän tulee vanhempiensa luokse ja haluaa saada rakkauden ja intuitionin ominaisuudet. Mitä pitäisi heidän silloin tehdä? Olla huolellinen kaikessa, ympäröidä hänet ainoastaan niillä ajatuksilla ja asioilla, jotka auttavat häntä eteenpäin sillä tiellä mikä tekee näiden kehityksen helpoksi hänelle. Hänellä on täällä uudet käyttövälineet, sillä sielu ei ota ainoastaan uutta fyysillistä ruumista, mutta myöskin uuden mentaaliruumiin älyn ilmentämiseksi. Hän tulee itse jumalalta, ja uskoo itsensä heidän haltuunsa. Kuinka he voisivat olla uskottomia sellaiselle luottamukselle kuin tämä, he eivät voi tehdä muuta kuin kohota siihen kaikella voimalla ja luonteen lujuudella jos he vaan näkevät ja ymmärtävät sen. Ja siksi minä sanon, että valitut vanhemmat täytyvät olla niitä, jotka ymmärtävät.

Myöskin ympäristö, jonka he antavat lapselle, vaikuttaa suuresti hänen luonteeseensa. Tulee muistaa, että hänellä on oma luonteensa, jonka hän tuo tullessaan edellisestä elämästä. Vanhemmat eivät anna hänelle pahoja tai hyviä ominaisuuksia, ne ovat hänessä itsessään, mutta heidän vallassaan on antaa hänen kehittää, joko hyvä tai paha ensimäisenä.

Otetaan esim. lapsi, joka on syntynyt perheeseen; hän on tietysti tullut jostain toisesta elämästä ei hän kaiken todennäköisyydeen mukaan ollut mikään suuri pyhimys siinä elämässä. Hän oli tavallinen ihminen kuten sinä ja minä, määrätyillä hyvillä ja paheilla. Tarkastakaamme tällaisen keskinkertaisen ihmisen

astraaliruumiista. Aine, jonka hän vetää ympärilleen, laskeutuessaan jälleensyntymään on aivan samallaista laadultaan mitä hänellä oli viimeisen astraalielämänsä lopussa. Hän voisi näinollen rakentaa itselleen aivan samanlaisen astraaliruumiin mikä hänellä oli viime elämässään, mutta hänellä ei ole mitään syytä tehdä sitä, aine on siellä, mutta hänen ei tarvitse käyttää sitä kaikkea. Se osa mikä ilmentää hyviä ominaisuuksia, yhtähyvin kuin sekin mikä ilmentää vähemmän hyviä, ovat kaikki hänen edessään kuten rakennusaine, jolla hänen tulisi rakentaa. Mutta ei ole välttämätöntä käyttää kaikkea sitä ainetta rakennuksen rakentamiseen.

Tekee äärettömän suuren eroituksen, mikä näistä ominaisuuksista on ensin kehitetty — hyvä tai paha. Astraali ruumis on melkein väritön massa pienellä lapsella — enemmän valkea tai läpikuultava kuin mitään muuta. Ennenkuin hän saavuttaa miehuuden hänen astraaliruumiinsa on monivärinen. Värit eivät ole muuta kuin värähtelyn nopeutta ja tämän astraaliruumiin värähtelyn sopusointuisuudesta riippuu ihmisen luonne ja ominaisuudet ovatko ne hyviä tai pahoja. Niiden molempien mahdollisuus on siellä. Suurimmat mahdollisuudet on sillä mikä ensiksi herätetään. Tämä ei riipu ainoastaan lapsesta, myöskin ympäristöstä mikä hänelle on valmistettu, sillä astraaliaine, jonka lapsi vetää ympärilleen, on altis kaikille mielenliikutuksille. Hyvät tai pahat vaikutteet lähettävät ulos värähtelyjä, jotka herättävät sitä vastaavan aineen toimintaan ja saa sen värähtelemään.

Jos lapsen ympärillä leikkivät mielikuvitukset ovat pääasiallisesti pahoja, herätetään siinä lapsessa epäsuotuisat mahdollisuudet, jotka kehittyvät tavoiksi. Otaksutaan, että pieni lapsi heti syntymänsä jälkeen on äidin huostassa, joka lakkaamatta menettää mielenmalttinsa, alituiseen antaa vallan ärtyisyydelleen. Sellaisessa tapauksessa ensimäinen ominaisuus, joka lapsessa herää on ärtyisyys, lapsi tulee tuittupäiseksi ja oikulliseksi sadoilla eri tavoilla. Tämä ärtyisyys vetää puoleensa enemmän epämiellyttävää ainetta ja sillä tavalla lapsi joutuu jonkunlaiseen väärään ympäristöön. Paha on täten herätetty astraaliruumiissa. jossa ei vielä ole mitään, joka sitä vastustaisi. Sielulla on omat ominaisuutensa, jotka hän tuo mukanaan, mutta alussa hän ei hallitse täydellisesti käyttövälinettään, hän odottaa

vanhemmiltaan apua ilmentääkseen itseään niiden kautta ja jos he herättävät ainoastaan pahan puolen, niin hänen paha puolensa on oleva ainoa, jonka kautta hän voi itseänsä ilmentää. Sielulla itsellään ei voi olla pahaa puolta, joka tekee mahdolliseksi pahan kasvamisen alemmassa käyttövälineessä.

Jos vanhemmat sallivat hänen täten tulla ärtyiseksi ja pahaksi, niin kaikki osaset hänessä, jotka voivat vastata vihaa ovat silloin herätetyt. He herättävät hänessä vastaavaisuuden joka (niinkauan kuin ruumissa ei ole mitään joka sitä hillitsisi) vahvistuu ja tulee ensimäiseksi voimakkaaksi tottumukseksi astraalisessa tai mentaalisessa ruumiissa. Epäilemättä he koettaisivat jälkeenpäin herättää hänessä hyviä ominaisuuksia, mutta se on vaikeata hänelle, koska pahan käyttäminen on tullut hänelle tavaksi ensin ja on käyttämisen kautta voimistunut. Hänen ponnistuksensa hyvän kehittämisessä on hidasta ja vaikeaa. Hänestä näyttää, että kaikki hänen nuoret tuntemuksensa ja vaistonsa nousevat sittä vastaan, mitä he sanovat hänelle hyväksi ja mitä hänen tulisi tehdä. Jos he olisivat ennemmin sanoneet hänelle ja olleet huolellisia asettaessaan hänelle esimerkkejä, heillä ei olisi mitään vaivaa nyt. Se on se luonne, jonka he istuttavat häneen ennenkuin hän oppii puhumaan, joka nyt työskentelee hänen kauttaan.

Jos he ovat kyllin viisaita kehittämään lapsessaan hyvät ominaisuudet ensin, on luonne aivan päinvastainen. Jos he herätttävät tämän ennenkuin siellä on minkäänlaista pahaa sitä vastustamassa, tulee se tavaksi astraalisessa tai mentaalisessa ruumiissa. Sitte, kun pahat ominaisuudet heräävät, kuten ne varmasti joskus tekevät, kohtaavat ne vaistomaisen vastuksen sillä voima on kohdistettu vastakkaiseen suuntaan ja niillä on vaikea saada jalansijaa. Hänen koko luontonsa kapinoi sitä vastaan. Koko hänen luonnollinen voimansa on hyvän puolella sensijaan että olisi pahan puolella. Me emme osaa kuvitella minkä eroavaisuuden se tekee.

On lukemattomia vanhempia, jotka todella rakastavat lapsiaan ja toivovat heille korkeinta ja parhainta, mutta eivät huomaa, että joka kerta, kun he antavat vihaisen ajatuksen herätä mielessään, he painavat lapseensa ominaisuuksia, joita hän ei ehkä kykene koko sen elämän ajalla juurineen pois karkoittamaan, tai jos hän voi, kysyy se suuria ponnistuksia.

He eivät tiedä mitä he tekevät, he eivät toteuta välttämätöntä itsehillitsemistä ja he eivät ymmärrä sitä välttämätöntä työtä mikä olisi tehtävä lapsen suhteen. Täytyy todellakin olla huono ihminen käyttääkseen rumia sanoja pienen lapsen kuullen, ainoastaan huono ihminen voi olla vihanen ja unohtaa itsensä lapsen läheisyydessä. Mutta ihmiset eivät käsitä sitä, että aivan samoinkuin heidän pitäisi hillitä puheensa ja käytöksensä, heidän pitäisi myöskin hallita ajatuksensa, sillä lapsen ajatus on altis meidän ajatuksiemme vaikutuksille. Paljon ennenkuin lapsi kykenee tekemään huomioita, on hän vastaanottavainen meidän tekojemme ja ajatustemme vaikutuksille yhtähyvinkuin sanojemmekin.....

Tämä avaa eteemme aivan uuden ajatuksen käyttäytymisestä, jota jokaisen vanhemman tulisi noudattaa. Heidän pitäisi mitä suurimmalla huolella varoa, ettei yksikään ajatus tai tunne ilmenisi heissä, jota he eivät toivoisi esiintyvän lapsessa. Tämä merkitsee paljon, se merkitsee paljon enemmän itsekehityksessä kuin monet ihmiset vielä ovat saavuttaneet. On erinomaisen hyvä vanhemmille, että asettaisivat itsensä tällaisen kasvatuksen alaiseksi.

Vanhempien pitäisi varoa, ettei mitkään muut kuin rakkauden ja täydellisen ystävällisyyden ajatukset saa ympäröitä lasta. Ei ole ainoastaan kartettava lausumasta tylyjä sanoja lapselle, mutta hänen ei pitäisi tietää, että sellaisia on olemassakaan ja että niitä voidaan muillekaan lausua. Jos hän on voiman ja lujuuden ego lakaisee hän pois ja puolustaa itseään; mutta sittekin tekee tylyys hänen tiensä vaikeammaksi. Useimmat egot eivät ole vielä silloin kylliksi lujia ja tavallisen lapsen suhteen määräävät vanhemmat mikä puoli hänessä ensiksi näyttäytyy, niiden mahdollisuuksien kautta, jotka he antavat lapselle. On joitakin, jotka tuovat viime-elämästään määrättyjä hyviä ominaisuuksia ja toisia, jotka tuovat tullessaan määrättyjä pahoja ominaisuuksia ja sellaisessa tapauksessa näyttäytyvät nämä ominaisuudet ensin, huolimatta siitä mitä vanhemmat tekevät; mutta he voivat asteittain voimistuttaa hyvää ja samoin heikontaa ja ehkäistä pahaa jos he seuraavat tätä esittämääni huolenpitoa.

Näin ollen, jos sinä kysyt miten meidän tulisi valmistaa tulevaa kuudetta alarotua, minä vastaan, että sinun tulee alot-

taa ensin itsestäsi; lujenna luonnettasi ja elä viisaasti. Minä en tarkoita, että sinun pitäisi kutsua itseäsi vaivaiseksi syntiseksi, tai kieltäytyä kaikista viattomista huvituksista. Se olisi mieletöntä ja tuloksetonta, mutta sinun pitää saada itsesi ymmärtämään, että elämä on vakava asia ja että et saa kuluttaa aikaasi ja voimiasi huvitellen ainoastan itseäsi, mutta sinun tulee tietää, että kuka hyvänsä sinä olet ja missäi ikinä sinä olet on sinulla velvollisuuksia kanssaihmisiä ja maatasi kohtaan. Sinun velvollisuutesi maatasi kohtaan on valmistaa hyvät olosuhteet sen kansan kehittymiselle.

Frobel'in kasvatusjärjestelmä oli askel oikeaan suuntaan samoin Montessorin ja muutamien muiden, mutta ne ovat vielä harvat, jotka ymmärtävät kasvatuksen todellisen merkityksen. Suurin osa lapsista kasvatetaan vielä vanhan ja huonon järjestelmän mukaan. Sanat, joita olen käyttänyt, eivät ole liian ankaria. Kasvattajien huomattavana puolena on kauan aikaa ollut se, että he koettavat sulloa niin paljon asioita kuin mahdollista onnettomien lasten päähän, jotka ovat uskotut heidän huostaansa — asioita, jotka eivät opittuna ole erikoisesta arvosta, eivätkä millään tavalla sen arvoisia, että niiden oppimiseen kannattaisi tuhlata niin paljon työtä. Koeta ajatella, miten suuresta arvosta sinulle on ollut suurin osa aineista, joita sinä olet koulussa oppinut. Minä luulen, että sinä menetit koko lailla aikaa ja vaivojasi.

On ajan tuhlaamista tehdä jokaisesta lapsesta kävelevä encyclopædia. Mikä hänestä pitäisi tulla on terve, tunnollinen ja rehellinen kansalainen, joka tekee hyvin tehtävänsä ja ymmärtää velvollisuutensa maatansa, yhteiskuntaa, lähimmäisiään ja itseään kohtaan. Ei yhtäkään näistä asioista saavuteta sulloomalla ihmisten päähän mahdollisimman paljon asioita, mutta ne on saavutettava luonnollisella ja järkiperäisellä kasvatuksella. Siellä täällä jo aletaan ymmärtää tämä, mutta se ei suinkaan ole vielä yleisenä kasvatusmedotina.

Toinen, vielä pahempi puoli kasvatuksessa on, saada lapsi oppimaan pakottamalla ja peloittamalla häntä. On muistettava, että sellainen menettely opettajan taholta merkitsee hänen kykenemättömyyttään. Kykenemätön opettaja luulottelee, että hän, loukkaamalla oppilasta, saa hänet luopumaan vioistaan. Jos hän ymmärtäisi vähääkään koko asiaa, niin hän käsittäisi,

että se vaikutus, minkä sellainen loukkaaminen tekee oppilaaseen, on jokaisessa tapauksessa paljon turmiollisempi kuin itse vika, jota siten koetetaan poistaa. Hän käsittäisi, että sellainen teko saa aikaan suunnattomasti pelkoa, surua, tuskaa ja petosta. Salatieteilijälle, joka katselee sellaisen vaikutusta korkeammilla tasoilla, näyttää se rikokselta. Ei riitä, että lapsen mieli täytetään kaikenlaisilla tiedoilla, se on saatava kasvamaan hyveissä, hyvyydessä, kunniallisuudessa ja säädyllisyydessä.

Minun täytyy vieläkin painaa mieliin opettajan vastuunalaisuutta ja suuria mahdollisuuksia. Siitä ei voida puhua liian usein. Tämä ajatus kasvatuksesta on aivan erilainen yleensä käytännössäolevasta. Ettekö myönnä sen olevan kirjaimelleen totta? Ettekö käsitä, että kun ego antautuu määrättyjen vanhempien huostaan, tulee siitä ääretön vastuunalaisuus heille. Heillä on silloin suurenmoinen tehtävä edesssään. Sama on laita opettajan kanssa, joka ottaa lapsen huostaansa. Jos hän on oikea opettaja, jos hän pystyy herättämään lapsissa rakkauden, kuten hänen tulisi, voi hän kasvattaa heistä melkein mitä haluaa. Luonnollisesti jokaisella egolla on omat mahdollisuutensa ja rajoituksensa. Kysymys on vain mitkä näistä kyvyistä tulee herättää ensin. Se on vanhempien ja opettajien vallassa. Jos he, omalta kohdaltaan ovat huolellisia ja herättävät ainoastaan hyvät ominaisuudet ja sitte, kun huonot tulevat esille hillitsevät niitä koettamalla saada lapsen tahdon toimimaan hyvien ominaisuuksien puolella. Jos taas huonojen ominaisuuksien sallitaan kehittyä ensin niin on paljon vaikeampi saada lapsessa myöhemmin esiin hyvät ominaisuudet.

Joka tapauksessa voidaan aina ehdottomasti luottaa egon oman apuun, sillä huonot ominaisuudet eivät ole milloinkaan hänen ominaisuuksiaan. Milloin näemme pahojen ominaisuuksien ilmenevän jossakin ihmisessä, merkitsee se ainoastaan, että sielu ei ole vielä kehittänyt vastaavia hyviä ominaisuuksia. Sielussa itsessään ei ole pahaa.

Ihminen itse ei halua mitään muuta kuin edistymistä, mitään muuta kuin hyvää ja niinmuodoin saadaan aina luottaa siihen, että ihmisen ego, todellinen minä on aina opettajan ja kasvattajan puolella, koettaen saada hyvän puolen pääsemään voitolle.

On vielä eräs asia, joka on tärkeä. On muistettava, että

ruumis on älyn pyhättö. Lapsella on tilaisuus oppia koko ikänsä, jos hän niin haluaa. Minä opin vielä, vaikka jo lähentelen seitsemääkymmentä. Mutta, lapsi rakentaa fyysillisen ruumiinsa ensimäisten kahdeksantoista vuoden aikana, tai niillä seuduin, jossa hänen sitte tulee asua koko elämänsä. Näiden vuosien aikana on siis **kaikista tärkein fyysillinen ruumis.** Hänelle tyrkytetään tänä aikana tavallisesti suunnattomat määrät tietoa, mutta mitä hyötyä on siitä, jos hänen näkönsä heikkonee ja olkapäät ja rinta painuvat sisään. On tärkeintä tänä aikana antaa mitä suurinta huomiota ruumiin kehittymiselle. Näinä vuosina on rakennettava hyvä, voimakas ja terve ruumis tulevien vuosien varalle. Se on oman talon rakentamista, jossa on sittemmin asuttava. Sen vuoksi on pidettävä huolta siitä, ettei fyysillinen terveys turmellu, eikä ruumiin kehitys tule ehkäistyksi nykyajan opintojen vuoksi.

Pitäkää huolta siitä, että lapsenne saavat runsaasti ilmaa, voimistelua ja hyvää ravintoa. Teidän tulisi kehittää niin paljon kuin mahdollista lapsen makua, nauttimaan ainoastaan ravitsevaa ruokaa. Minun täytyy sanoa, että kaikki selvänäkijät ovat yksimielisiä siitä, että kaikkien tulisi jättää lihan syönti ja alkoholin käyttö. Minä tiedän, että löytyy paljon väitteitä näiden puoltamiseksi, mutta löytyy myöskin paljon teoksia, joiden avulla voi tutkia asiaa. Ja minä sanon uudelleen, että ne jotka näkevät, ovat yhtämieltä siitä, että näistä aineista on kokonaan kieltäydyttävä.

Samoin yksi taka-askel, jota vastaan tulisi nousta päättävästi, on melkein yleiseksi tullut tupakan käyttö. Sen huono vaikutus on havaittavissa sekä fyysilliseen, astraaliseen että menttaaliseen ruumiiseen. Se täyttää fyysillisen ruumiin epäpuhtailla aineksilla, synnyttäen niinkin aineellisen ilmiön kuin hajun, joten heidän ruumiinsakin hajuaa. Astraalisesti se ei ainoastaan vaikuta epäpuhtaasti, mutta kuolettaa astraalisia värähtelyjä ja tämän vuoksi se juuri tyynnyttää hermoja kuten sanotaan. On selvää, etteivät miehet uudessa alarodussa tahdo kuolettaa värähtelyjä, eikä saastuttaa astraalista ruumistaan epäpuhtailla aineksilla, vaan tahtovat pitää sen vastaanottavana kaikille mahdollisille vaikutteille.

Kaikki tämä kysyy luonnollisesti vastuksia ja itsekieltäymystä, mutta se tulee tehdyksi niin jalossa tarkoituksessa, ettei

kenenkään pitäisi hetkeäkään epäillä niistä luopuessa. Pitäkäämme keskushyveenämme epäitsekäs rakkaus. Pitäkäämme se uuden ajan merkkinä. Meitä on pieni joukko, mutta jos jokainen omalta kohdaltaan, omassa ympäristössään koettaa voimainsa mukan elää tämän periaatteen pohjalla, niin me voimme olla sinä käytteenä, joka aikanaan vaikuttaa koko ihmiskuntaan. Me voimme olla sinä siemenenä, josta pian on kasvava suuri puu jonka oksien alla viimein koko maailma saa suojaa... Antakoon Jumala meille viisautta tekemään oikean päätöksen ja voimaa pysymään päätöksessämme voidaksemme rakentaa rodun, joka on kykenevä tehtäväänsä, rodun, jonka jäsenet ovat jättiläisiä älyllisesti ja pyhimyksiä hyvyydessä ja armelijaisuudessa.

———o———

Mitä äiti voi vaikuttaa poikaansa.

Kirj. C. S. BEST.

Suom. — i — o.

Minun isälläni, samoinkuin äidilläänikin oli määrätty käsitys siitä mitä meidän täytyi tietää.

Melkein kaikissa tärkeissä asioissa olivat he erimieltä. Isän mielestä meidän piti käydä kirkossa ja kehittää uskonnollista puolta itsessämme; äiti ajatteli toisin, mutta antoi perään sanoen: Lähetä lapset kirkkoon kunnes he oppivat harkitsemaan älyllisiä asioita, mutta anna heidän senjälkeen valita itse."

Äidin mielipide oli, että jos eli elämän perinpohjin puhtaasti, seuraava elämä kyllä pitäisi huolen itsestään. Hänellä oli korkeat moraalikäsitteet ja oli kauaskantoinen uskonnollisissa asioissa. Hän oli suuren perheen äiti, eikä hänelle niinollen jäänyt paljon aikaa uskonnollisiin harrastuksiin, siksi olikin hän aina iloinen kun sunnuntai tuli, tuoden mukanaan sen rauhaisat illat.

Sunnuntai oli hänelle vaikea päivä, sillä hänen piti valmistaa päivällinen meille kaikille ilman apua. Se oli tietysti tehtävä muinakin päivinä, mutta minun kotonani oli sunnuntai päivällinen erikoinen — paitsi kunnioitettavia seremonioita kuului siihen suuret valmistelut ja sentähden oli lapset laitettava kirkkokuntoon. Sunnuntaiilta oli levon aika ja kun me lapset kasvoimme suuriksi, jäimme me aina kirkosta tullessa puhelemaan äidille. Vähitellen tuli se tavaksi niin että joku meistä aina poikkesi pitämään äidille seuraa. Nämä illat olivat minulle erinomaisen mielenkiintoisia, sillä äiti aina puhui jotakin hyödyllistä ja vastasi suvaitsevasti ja vapaasti kysymyksiimme, joka ei suinkaan ollut vaikuttamatta nuoriin, ihanteellisiin mieliin.

Yksi tärkeä puoli, jota hän erikoisesti teroitti meille, oli käytöksemme sisariamme kohtaan. Meidän poikain piti aina palvella tyttöjä, aina antaa heille ensin etuoikeus, noudattaa monia kohtelijasuussääntöjä, jotka vähitellen rakensivat todellisen gentleman'in luonteen ja lisäsivät niin paljon kauneutta seura- ja koti elämään. Kun me tulimme vanhemmiksi, kehittyi tämä käytös meissä syvemmäksi naisten ja miesten tehtävän ymmmärtämiseksi maailmassa. Me opimme ymmärtämään miksi naisia on kohdeltava suuremmalla kunnioituksella, kuin miehiä ; koska heidän hermostonsa on herkempi, heidän tunneelämänsä voi helpommin vaikuttaa ja heidän ruumiinsa on hienompi ja heikompi ja rakenteeltaan hennompi, kuin karheampi ja kestäväpi miehen ruumis, samalla kun heidän älynsä on terävä ja oppimisenhalunsa voimakas. Näitä asioita me tutkimme ja pohdimme noina ihanina opettavina sunnuntai iltoina.

Kun aika tuli, jolloin minun piti ansaita oma elatukseni, minä jouduin hyvin nuorena työ paikkaan jossa miehet olivat törkeitä ja raakoja. Heidän puheensa oli siivotonta ja käytöksensä naisia kohtaan aivan erilainen minkä minä olin oppinut. Minä kerroin tämän äidilleni. Minä olin juuri oppinut molem-

pia, ihanteellisuutta ja raakalaisuutta, ja vertasin sisarieni elämää noihin onnettomiin kadulla.

Eräänä iltana oli äitini tavallista vakavampi kertoessaan minulle, että hän oli pyytänyt isäni puhumaan minulle erikoisesta kysymyksestä, joka koskee miehiä ja heidän käytöstään kaikkia naisia kohtaan. Isä piti parempana olla puhumatta siitä, mutta äiti vaikutti häneen selittämällä miten tärkeää on nuorukaisen saada puhdas kuva kodin hengestä ja että oli isän velvollisuus puhua siitä pojalleen, muussatapauksessa hän tekisi sen itse ennemminkuin antaisi meidän mennä ulos maailmaan ilman varoitusta. Tämä sunnuntai ilta on minun mielessäni kuten puhtauden lotus kukka ja milloin hyvänsä nämä kysymykset astuvat eteen elämässäni (minä olen nyt keskiijässä) minä vaistomaisesti yhdistän äitini opetukset puhtaimpaan ihanteeseen jonka tunnen.

"Minä voisin joskus rakastua," sanoi hän ja minun valitsemani nainen olisi ihanteeni ja rakkauden ja puhtauden vertauskuva minulle. Epäilemättä olisi tämä minun todellinen ihanteeni, sillä ei kukaan toivoisi vaimokseen naista, joka ei ole puhdas. Sitten," sanoi äitini painavasti, "muista, kun se päivä tulee ja sinun omatuntosi kysyy sinulta jos sinä itse olet puhdas, että sinä voit vastata myöntävästi. Älä odota morsiameltasi mitä sinä et itse voi antaa. Jos sinä odotat puhtauden lahjaa morsiameltasi, muista itse kiusauksien hetkenä äitiäsi ja sisariasi."

Ne olivat äitini puheet, jotka opettivat minun kunnioittamaan puhtautta ja vastaamaan työtovereieni ivailuun, kunnes he alkoivat hävetä itseään ja toivoivat, että kaikilla miehillä olisi sellainen äiti.

———o———

Kristus.

(P. E.)

Henkimaailman suuremmoisin ja ihmeellisin olento on epäilemättä Kristus. Ihmiskunta on henkisesti katsoen suuri joukkosielu, ikäänkuin suuri puu, jonka oksina ovat rodut, heimot ja kansat ja lehtinä ja kukkina yksilolliset ihmiset. Hedelminä tässä puussa ovat ne mestarit, jotka ovat inhimillisen täydellisyyden saavuttaneet, mutta puun elinvoima ja sisäinen minätajunta on Kristus.

Teosofiaa syytetään välistä siitä, että se "kieltää Kristuksen." Tämä on sulaa erehdystä, sillä teosofia ei kiellä mitään tosiasioita, vaan paljastaa ja valaisee niitä. Ja koska teosofia puhuu kaikista uskonnoista ja filosofioista, se käyttää monenlaisia nimityksiä. Niinpä se alusta saakka on puhunut Logoksesta, "sanasta" ja sillä tarkoittanut juuri sitä ihmiskuntaa elähyttävää jumalallista tajuntaa, jota myös on nimitetty mystilliseksi Kristukseksi.

Ihmiskunnan "joukkosielu" ei ole mikään tavallinen "aura." Syvimmässä todellisuudessaan se on ihmisyksilöiden henkisten perusolemusten summa. Jokainen ihminen on syvimmässään ikuinen, jumalallinen olento eli monaadi, yksiö, syntyisin Isästä Jumalasta ja sentähden totisesti Jumalan 'ainokainen poika," ja yhdessä ihmismonaadit muodostavat Pojan, eli Jumaluuden toisen persoonan, eli mystillisen Kristuksen.

Mahtavalla monaadijoukolla on johtajanan, suojelijanaan ja opettajanaan äärettämän korkea henkiolento jota myös nimitetään Logokseksi, milloin Pojaksi, milloin Kristukseksi. Hän on koko monaadihierarkian henkisesti elähyttävä voima, ikäänkuin sen sielu ja yhteinen minä. Hänelle varsinaisesti kuuluu nimitys Kristus, sillä Hän se oli, joka toimi Jesus Natsarealaisen ruumiin kautta, kun tämä oli sen Jordanin kasteessa Kristuksen käytettäväksi jättänyt. Lunastuopin sen karkeassa muodossa

teosofia kieltää, mutta ei suinkaan Kristuksen jumaluutta. Päinvastoin jokainen ihminen on teosofian mukaan jumalallinen, ja kehityksen päämäärä on, että tulisimme tietoiseksi jumalallisuudestamme.

———o———

Karmasta.

(P. E.

Me pidämme kiinni teosofeina siitä tosiseikasta, että mikään ponnistus ei mene hukkaan ja tämän takaa meille syysuhteen laki. Ihmisten tehtävä on se hänen karmansa, s. o. riippuu hänen omasta puutteellisuudestaan; mutta hänen tappionsa on porras tulevaan menestykseen, sillä hänen ponnistuksensa kantaa hedelmän aikanaan. Me pidämme kiinni siitä, että karma on voitettava, että sen pahat puolet on muutettava hyviksi. Menneisyys on meidän kohtalomme, mutta nykyisyydessä saamme herroina vapaasti rakentaa tulevaisuuttamme. Sama sääntö pitää paikkansa yhteiskuntien, kansojen, koko ihmiskunnan elämän suhteen. Menneisyys on muodostunut kansoille kohtaloksi, yhteiskunta on semmoinen, jommoiseksi se on historiallisesti muodostunut. Mutta me ihmiset luomme historiamme! Kuka estää meitä parantamasta elämäämme ja yhteiskuntaamme. Erehdymme tosin, jos luulemme, että vapautemme on vallattomuutta. Siihen erehdykseen lankeavat kansat, kun ne tekevät vallattomuuksia ja yrittävät väkivallalla äkkiä saada hyvää aikaan. Elämä ei anna itseään pettää. Kehityksellä on omat lakinsa. Väkivaltainen leikkaus voi saada paiseen puhkeamaan, mutta ei paranna organismia. Vallankumoukset vievät aina päinvastaiseen tulokseen kuin mihin on pyritty. Vasta aika tasoittaa. Yhteiskunta ei muutu onnelliseksi, ennenkuin ihmiset muuttuvat. Asettakaa nämä samat vanhat ihmiset veljellisiin ja ihaniin olosuhteihin — ja vuoden päästä olosuhteet ovat muuttuneet huonommiksi kuin ennen, mutta ihmiset eivät ole tulleet hyviksi ja onnellisiksi.

Spiritismistä.

(P. E.)

Spiritistiset ilmiöt ovat tosia, mutta niiden selittäminen ja ymärtäminen kaipaa kokemusta ja tietoa. Sentähden tieteelliset tutkijat menettelevät oikein, kun eivät umpimähkään usko vainajien myötävaikutukseen. Mutta kun ihminen totuutta etsii eikä vielä ole saapunut uskon satamaan, on hänellä apua ja hyötyä spiritismin tutkimuksesta. Moni materialisti on sitä tietä päässyt sokeudestaan. Hän on tullut vakuutetuksi ja saanut todistuksia siitä, että on muutakin olemassa kuin näkyväinen aine, että ihmisessä sekä maailmassa piilee salaperäisiä voimia, joita selittämään eivät riitä viidet aistimme ja niihin turvautuva ymmärrys. Hänen kokemuspiirinsä on laajennut, hänen järkensä on pakoitettu luopumaan itsepintaisuudestaan ja tunnustamaan henkisen maailman olemassaolo. Tämä koskee materialisteja. Filosofiseen ajatteluun taipuvaisia totuudenetsijöitä en kehoita spiritismiä kokeellisesti tutkimaan — korkeintaan ohimennen. Heidän tiensä totuuden luo käy pikemmin teosofisten tutkimusten kautta. Mutta sekä materialistein että filosofein ja uskovaisten ajatuselämän täytyy puhdistua ja vakaantua ennenkuin heidän tahtonsa herää uskossa.

———o———

Rientää, kiitää ajan virta.

Rientää, kiitää ajan virta,
juosten unhoituksen mereen;
kohoo, laskee ihmisrinta,
kiertäin kantaa sydänveren
kautta suonten voimaa luomaan,
rikkahana elon tuomaan
ihmisehen, luonnon herraan.

Mutta väsyneenä kerran
joka pää se maahan painuu;
kautta mustan haudan merran
kuljemme me joka ainut. —
Nyt on työn ja toimen aika!
Miten paljon toimeen saiskaan
jos vois olla ahkerana!

Iloisena onnekkaana
työssä toimii inehmoinen,
valoisana, hohtavana
kuvastuupi elo toinen
kun hän majaan toiseen muuttaa
etsein uutta onnekkuutta
henkimaailman varjostoissa.

Maailman tämän lehtoloissa
toimitaan kuin siskot, veljet,
olkoon epäsopu poissa,
poissa eroittavat teljet!
Lauletaan kuin linnut taivaan,
yhtä iloisina aivan,
silloin suru poijes jääpi!

Rakkaus, se yhdistääpi,
rakkaus tuo riemumielen,
rakkaus se ylentääpi
lapsukaisen, naisen, miehen;
itse muuttuin rakkahiksi
myöskin muiden ystäviksi,
lemmityiksi silloin käymme!

Fred.

———o———

Kuoleman tarkoitus.

Kirj. H. LEFROY YORKE, M. A., B. D.

Suom. — i — o.

Pitkäaikainen rauhan aika synnyttää jonkunlaisen mentaalisen veltostumisen, ei välitetä, eikä tahdota ottaa asioista selkoa, vaan hyväksytään ne sinänäs. Mutta tunne-elämän kiihdyttyä, vaikeiden vastuksien tultua tapojen tyrannius murtuu ja ajatus ottaa esille todellisuutta, eikä mikään sellainen tyydytä, joka ei ole totuuden kanssa yhtäpitävää.

Yksi niitä asioita jotka viimeaikoina ovat joutuneet totuuden koetuskiveksi on kuolema. Kun me näemme miehuudenijässä olevien miestemme tuhansittain kaatuva se voima edessä, olemme me pakoitetut kääntämään huomiomme sen todelliseen merkitykseen.

Vuosia kestänyt väärä opetus kuolemasta on tehnyt siitä kauhun kuninkaan. Pelko sen lähenemisestä on syy sen kauhuun ja otaksumme, että se on kaiken loppu, tilin päätös, viimeinen hirvittävä ratkaisu.

Eivätkö kirkot ole vuosisatoja opettaneet meitä rukoileet että me pelastuisimme äkkinäiseltä kuolemalta, eivätkä tuhannet hurskaat ihmiset ole eläneet tämän pelon orjuudesta.

Teosofi ja kristitty, Tohtori Johanson, oli niin tämän pelon vallassa, että kirjoitti ystävälleen Boswell'ille: koko elämä on ainoastaan kuoleman ajatusten karkoittamista. Samoin saattavat monet kysyä, miten maailman kävisi, jos tämä pelko poistuisi. Eikö jokainen koeta paeta tuota päävihollista ja etsiä turvallista asemaa. Kuka antaisi elämänsä vaaraan kun seuraukset siitä ovat niin hirvittävät? Kuitenkin, huolimatta tulevaisuudesta teorioista ja dogmeista suuri osa ihmiskuntaa elää ilman minkäänlaista pelkoa. Merimies ja mainari antavat elä-

mänsä vaaraan joka päivä toisten palvelukseksi ja mukavuudeksi. On olemassa sydämmen uskonto, joka on todellisempi kuin kaikki opetukset, ja joka sanoo heille että täyttämällä velvollisuutensa he ovat turvatut!

Näille asioille ei normaali aikoina anneta huomiota, mutta sodan hävitykset ja kauhut ovat pakoittaneet meidät ajattelemaan niitä. Se on saattanut meidät kysymään, onko kuolema sellainen voittamaton vihollinen, koska nuorukaisemme ovat velvollisuuden ja kunnian kutsumana ilolla menneet sitä kohti. Nuo, jotka ovat tuskin jättäneet taaksensa lapsuuden, jolloin elämällä on kaikkea tarjottavana, he ovat vapaasti luopuneet sen toiveista ja kulkeneet kohti varmaa kuolemaa. Nämä nuorukaiset ovat opettaneet meille, että kuolema ei ole peloittava rohkealle, että se ei kauhista niitä, jotka tekevät velvollisuutensa.

Yhdeltä näkökannalta katsottuna saattaa näyttää, että tämä nielevä sota oli kuoleman riemuvoittoa; eikä se todellisuudessa ole ollut kuoleman voittamista? Mahtava taistelu on käymässä henkisistä asioista ja fyysillinen elämä on lähenemässä vapauden ja oikeuden aikaa. Spartalainen äiti ei surrut poikaansa, kun hän kuoli maansa edestä. Meidän aikamme äidit, vaimot ja sisaret eivät ole vähemmän jaloja. Kuka voisi väittää ettei heidän rakastettujensa kuolema ollut heille suurempiarvoinen kuin mitä kunnia ja velvollisuus voivat tuoda. Eräältä leskivaimolta, jonka poika oli kaatunut sodassa sai tämän kirjoittaja urhoollisen ja jalon vastauksen osanottokirjeeseensä: "On ainoastaan yksi pahempi asia — jos hän ei olisi tahtonut mennä." Tämä esimerkiksi on sopiva tuhansille, se on meidän henkisen luonteemme puolustuksena. Se on todistus meidän sisäisen uskontomme opetuksesta, että kuolema on voitettu sillä hetkellä, kun se näytti voitollisemmalta ja että fyysillisten uhrausten kautta saavutetaan uusia henkisiä voimia, jotka ovat voittamattomia.

Runoilija Browning opetti että me saavutamme korkempamme ainoastaan, kun me voimme uhmata kuolemaa. Miehuuden korkein huippu on saavutettu kun:

> "Mies seisoo, järkähtämättä, valmiina kuolemaan,
> joka tarkoittaa elämistä vihdoinkin."

Ihminen ei ole täydellisesti elävä ennenkuin hän on valmis kuolemaan.

Selittääkö tämän sielun puhdistuksen ja kuoleman halveksimisen, jota osoittavat kirjeet rintamalta. Eräs nuori mies kirjoittaa hyvästijättökirjeessään: "Olen tehnyt ainoastaan velvollisuuteni, kuten miehen tulee tehdä ja kuolen iloisella mielellä." Eräs upseeri kirjoittaa: "Meillä on suuri hyökkäys aamun sarastaessa, olen ollut mukana hyökkäyssuunnitelmassa ja ne ovat hyvät, mutta en usko yhdenkään upseerin pääsevän siitä elävänä" ja hän lopettaa: "mutta mitä sittenkään merkitsee kuolema."

Kuollessaan tästä elämästä nämä miehet ovat saaneet varmuuden ja tiedän, he ovat vakuutetut, että kaikki on hyvin. Ei kärsijän, mutta sivultakatsojan silmät ovat sidotut. Vastakohtana tälle sotilaitten keveälle optimistisuudelle kirjoittaa eräs nuori pappi sotarintamalla kuolleista nuorista koulutovereistaan: "On selittämätön arvoitus, että nuorukaiset, jotka innolla ovat opiskelleet saadakseen käyttää sen tuloksia, otetaan pois kesken kaiken."

Kirjoittaja ei käsitä miksi heidän monivuotinen koulunkäyntinsä ja yliopistonsa annetaan tällä tavalla mennä hukkaan.

Nämä epätoivoiset ajatukset ovat painaneet monien sydämiä väärän opetuksen tuloksena. Meitä on opetettu ajattelemaan kahta eroitettua, toisilleen kuulumatonta maailmaa, tämä ja seuraava. Nykyinen on ainoastaan todellisempi. Siirtyessämme täältä toiseen, meidän tulee ottaa mukaamme uskonnolliset ajatuksemme ja uskomme ja jättää jälkeemme kaikki maalliset harrastuksemme, mukavuutemme ja kiintymyksemme, sillä ne eivät olisi mistään merkityksestä maailmassa, joka on niin erilainen nykyisestä.

Mutta todellisuudessa on olemassa ainoastaan yksi maailma, josta tämä näkyväinen järjestelmä on yksi osa. Näkyväinen ja näkymätön ovat yksi. Me asumme nyt ijankaikkisessa maailmassa. Aika ja paikka ovat ainoastaan harhaa, joka kuuluu meidän fyysilliseen ympäristöömme.

Toiset maailmat ovat aina vuorovaikutuksessa meihin, me olemme joka hetki loputtoman elämän voiman alaisina. On olemassa ainoastaan yksi jumalallinen järjestelmä, yksi laki, yksi yhtenäisyys. Me olemme osa "maan ja taivaan yhdestä

perheestä." Tai se on sama kuin jättää alemman koulun ja mennä korkeampaan senmukaan mihin entisten kokemuksiemme perusteella kykenemme. Ei mitään voi mennä hukkaan jumalaisen viisauden ja rakkauden maailmassa. Ei ruumiin menettäminen voi hävittää henkisiä saavutuksia, rikasta mielikuvitusta, tarkkaa käsityskykyä, totuuden rakkautta ja palvelemisen iloa joka on voitettu pitkäaikaisilla tutkimuksilla ja opetuksilla. Nämä ponnistuksilla saavutetut kyvyt säilyvät ikuisena omaisuutena. Näiden lahjojen kanssa me saavumme uuteen elämään, sillepuolen, jota ihmiset kutsuvat kuolemaksi.

Miksi otaksuttaisiin, ettei tässä uudessa elämässä tarvita niitä lahjoja ja kykyjä, jotka on täällä saavutettu? Jos sen lait ovat samanlaiset kuin täällä olevat lait, hallitsevat ne myöskin ihmisen omaisuutta siellä ja avaavat aarteensa ainoastaan viisaille ja hyville työmiehille. Joutilaisuuden toivo ei tarjoa iloa jalolle sielulle. Se on ponnistus, eikä saavutus, joka tyydyttää. Meidän pitää toivoa voimiemme harjaantumista ja lisääntymistä. Filosofi Lessing selittää, että jos Kaikkivaltias tarjoisi hänelle valittavaksi Totuuden ja Totuuden etsimisen väliltä, hän valitsisi epäilemättä jälkimäisen.

Mestari itse opetti, ettei kuolema lopeta hänen toimintaansa, vaan hänen työnsä jatkuu ja että hänen maalliset kokemuksensa, hänen voimansa opettaa ja auttaa lisääntyvät suuresti sen kautta. Sama laki, joka määrää Hänen suhteensa, on määrääjänä meidänkin toimissamme.

Urhoolliset nuorukaisemme, jotka ovat kaatuneet sodassa eivät ole lopettaineet työtänsä toisten hyväksi. He tekevät sitä selvemmällä näkökyvyllä ja suuremmilla mahdollisuuksilla. Nämä ajatukset tulevat selvästi esiin nuoren upseerin kirjeestä joka senjälkeen kaatui rintamalla: "Sain juuri kuulla, että A. on kuollut. Hän oli hyvä poika ja minä olen varma, että hän kuoli samoin kuin eli, eikä kukaan voisi tehdä paremmin. Lohduta minun rakkaimpiani. A. on jatkava työtään, tarvitaan enemmän kuin kuolema pysäyttämään sen."

Mutta näiden joukossa on paljon niitä, jotka ovat epäonnistuneet elämässään ja joista ei voi sanoa kuten A:sta, että hän oli hyvä poika. Meidän tulee muistaa, sittenkin että he antoivat elämänsä toisten edestä ja että uhrauksella on lunastava voima. Me voimme johdattaa mieleemme Stevensonin hauta-

kirjoituksen sotilaan haudalla joka oli syntynyt häviämään elämän taistelukentällä. ||Tässä lepää yksi, joka tarkoitti hyvää, yritti vähän, epäonnistui paljon." Ja hän lisää että yksin suurimmatkin ovat hävinneet. "Häviävät sellaisetkin kuin Paul tai Marcus Aurelius."

———o———

Astronomisia luonnekuvauksia.

AURINKO HÄRÄSSÄ.

Huhtikuun 21 ja toukokuun 20 päivien välillä syntyneet henkilöt jotka ovat syntyneet auringon valaessa elinvoimaansa eläinradan merkki härän kautta ovat merkillisiä ihmisiä monessa suhteessa. He ovat pelottomia, hyväsydämisiä ja jalomielisiä. Ovatpa he usein aivan liian auliita ja siten unhoittavat itsensä ja oman etunsa toisten hyväksi. Rahalla ei heidän mielessään ole milloinkaan erikoista arvoa, muutoin kuin milloin voivat käyttää sitä toisten hyväksi. He ovat niitä ihmisiä jotka uskovat käytännöllisesti oppiin: "parempi on antaa kuin ottaa." Ja he eivät tyydy, kuten niin monet ihmiset yksin osanottoon ja surkutteluun apuatarvitsevan suhteen. He tahtovat auttaa ja tehdä sen käytännöllisesti.

Heillä on ihmeellisen hyvä keskitysvoima ja se heidän terävän älynsä ja lujan tahdonvoimansa kanssa suuria aikaan milloin ja ottavat asiaan vakavalta kannalta. He rakastavat kaikkea hyvää maailmassa ja nauttivat siitä. Tuskin mikään tuo heille suurempata nautintoa kuin saada kestitä vieraansa ja sen he tekevät sekä hyvästä sydämestä että auliilla kädellä.

Heidän kohtaloonsa kuuluu, huolimatta kaikesta tuhlaavaisuudesta, hyvä toimeentulo tavallisesti, lukuun ottamatta poikkeuksia, sekä usein rikkaus, joko peritty tai ansaittu. Heille on helpoimpia asioita koota rahaa, suuriakin summia, mutta yhtä helppoa ei heidän ole tallettaa. Heidän siis tulee harjaantua nii-

tä ominaisuuksiaan vastaan, tekemällä vissejä päätöksiä tuhlaavaisuuden ja liiallisen nautinnon rajoittamiseksi kohtuullisuuden rajoihin, niin heidän tuskin milloinkaan tarvitsee kärsiä suoranaista köyhyyttä.

Nämä ihmiset panevat tavallisesti liian paljon painoa ulkopuoliselle elämälle, varsinkin puvuille ja nautinnoille. He elävät liian paljon "aisteissaan" ja usein antautuvat suuriinkin vaikeuksiin saadakseen tyydyttää aistimusnautintojaan. Älyllisesti ovat he teräviä ja voimakkaita ja tulee heistä hyvin monesta eteviä kirjalijoita ja voimakkaita puhujia. Lähteköot he seuraamaan mitä aatesuuntaa tahansa, seuraavat he sitä väsymättä ja kestävällä innostuksella.

Ystäviensä kesken ovat he jalomielisiä, mutta heidän tulee saada johtaa ja hallita. He eivät kärsi paljon vastustusta, ei edes läheisiltä ystäviltään. Ja milloin näistä ihmisistä tulee vihollinen, ovat he sitä sanan täydessä merkityksessä, eivätkä vähällä unhoita.

Kaikki tässä kuukaudessa syntyneet ihmiset omaavat nämä voimat ja edellytykset, mutta sivistymättömillä ovat nämä voimat tavallisesti toimettomina. Sivistyneillä ja niillä jotka omaavat korkeita ihanteita, heräävät ne toimiviksi ja vaikuttavat sitä voimakkaimpina mitä kehittyneempi kukin on älyllisesti ja mitä korkeemmat ihanteet hän omaa.

Tämän merkin ihmisten tulisi ennenkaikkea oppia hallitsemaan tunne- ja himoluontoaan, eikä antaa sen painaa heitä alas ja pitää alhaalla. Jokainen "Härän" ihminen, joka oppii hallitsemaan alemman luontonsa, on jättiläinen hengen voimiltaan ja pystyy hallitsemaan suuria joukkoja. Löytyy tuskin mitään mitä sellaiset henkilöt eivät voisi toteuttaa, sillä heidän mahdollisuutensa ovat äärettömät.

Valitessaan ystäviä, tulisi heidän kääntyä niihin henkilöihin jotka ovat syntyneet joulukuun 21 ja ta tammikuun 20, tai syyskuun 23 ja lokakuun 22 päivien välillä. Ystävyys ja molemminpuolinen hyöty tulee niiden välillä kestäväksi ja voimakkaaksi.

Jokaisella ihmisellä on oma määränsä vikoja, mutta se joka itsehillinnällä pystyy vaimentamaan vikansa ja kasvattamaan hyvien ominaisuuksien voimaa ja lukua, poikeuksetta menestyy ja säästyy suurimmilta kärsimyksiltä, mikäli ne eivät tule suo-

rastaan kohtalon kädestä. Mutta erikoisesti tämän merkin ihmisille on itsehallinta tärkeä. Heidän täytyy oppia hallitsemaan eläimellinen puolensa. Seuraavat heikkoudet ovat suurimpina tämän merkin ihmisillä ja voidaan ne voittaa ainoastaan itsehillintäkyvyn kasvattamisella.

Monet tämän merkin ihmiset ikäänkuin saavat aika ajoittain suuttumus- ja ärtymiskohtauksia. He suuttuvat silloin näennäisesti ilman asiaa ja ovat kerrassaan sietämättömiä. Ja elleivät he ole kehittäneet itsehillintäkykyä ja sallivat vihansa päästä vapaasti valloilleen, ovat he ei ainoastaan sietämättömiä, mutta aivan mahdottomia hallita. Sivistymättömin osa tämän merkin ihmisistä on tavallisesti enimmin tällaisten vihan puuskiensa vallassa, ja silloin heillä ei tarvitse olla paljon asiaa josta he suuttuvat silmittömäksi, eivätkä välitä kenelle vihansa kohdistavat. He ovat silloin kuin ärsytetty härkä, joka tahtoo repiä ja rikkoa kaiken mikä hänen tiellensä sattuu. Tällaisessa tilassa ollen on turhaa koettaa heitä saada järkiinsä. On parasta odottaa kunnes he ovat rauhoittuneet ja poistua heidän tieltään siksi. Tämän merkin miespuoliset ovat tavallisesti raakoja ja julmia vaimoilleen ja saattavat heille paljon kärsimyksiä ja onnettomuutta. Sekä miehet että naiset ovat kovin vaikeita tyydyttää. Hallitseva henki, mikä näillä ihmisillä on, saa varsinkin sivistymättömissä vieromista osakseen.

Näiden ihmisten on siis etupäässä kehitettävä itsehillintää kaikessa, varsinkin kiivaan luonteensa hillitsemisessä, sekä liiallisten halujensa tyydyttämisessä. Muutoin he ovat kuin korkki ulapalla, jokaisen aallon heiteltävänä. Heidän tulisi usein etsiä hiljaisuutta sekä harjoitella kärsivällisyyttä kaikessa. Kovin vahingollista heille on puhua paljon itsestään. Heidän tulee oppia katsomaan toista sukupuolta puhtaalla mielellä. Ne jotka eivät opi hallitsemaan voimakasta himoelämäänsä, sortuvat ennen pitkää. "Tietää oikea ja kuitenkin elää väärän mukaan, on kuoleman filosofiaa. ||Heidän tulee muistaa että suurin kaikista voitoista on itsensä voittaminen.

Heidän johtava planeettansa on Venus.
Tärkein viikkopäivä, perjantai.
Onnen kivet, mosakaatti ja emerald.
Värit, punainen ja sitruunan keltainen.
Elementti, maa.

HÄRÄSSÄ" SYNTYNEET LAPSET.

Uudempi elämän ymmärrys on saattanut ihmiskunnan tajuamaan yhä suuremman velvollisuutensa nousevan polven kasvattamisessa. Sen vuoksi jokaiselle vanhemmalle ja kasvattajalle on aina kaikki se mielenkiintoista mikä kykenee näyttämään jonkun tosiperäisen hyötypuolen lasten kasvattamisessa. Astrologia on siinä asiassa erikoisessa asemassa ja jokainen nuoren polven kasvattaja voi itse todeta sen tosiperäisyyden.

Tämän merkin lapset ovat luonnostaan omaperäisiä, itsepäisiä ja tahtovat pitää kaikessa oman päänsä. Mutta he ovat samalla hyvin tarkkoja ottamaan vaarin esimerkeistä itseänsä vanhempien elämästä. He jäljittelevät sitä mitä he näkevät toisten tekevän. Sen vuoksi on välttämätöntä että nämä lapset saavat nähdä ainoastaan sopuisata elämää, ymmärtäväistä ja toisten ajatuksille ja töille arvon antavaa käytöstä. Näitä lapsia on ennen kaikkea kasvatettava lujalla kädellä. Heidän ei tule kuitenkaan antaa milloinkaan huomata että kasvattaja on vihastunut. Päättävä, varma ja horjumaton kasvatustapa, vilpittömän rakkauden tukemana, saa suuria aikaan näiden lasten elämässä. Siten kehitetään heissä järjestelmällisyyttä ja tukahutetaan itsekkyyden ja liiallisen tunneelämän ilmennys, joka vapaasti kasvaessaan, lapsen vanhetessa, muuttuu aistillisen elämän kaipuuksi. Näitä lapsia tulee pitää aina silmällä ja oikaista suopealla puheella ja esimerkeillä kaikki taipumukset jotka voivat ajanoloon kehittyä itsekkyydeksi, julmuudeksi ja yleisten sääntöjen halveksimiseksi. Tämän kuukauden lasten vanhemmilta vaaditaan ennen kaikkea hillittyä mieltä, harkittua, päättävää käytöstä ja puhetta, tasaista, hillittyä tunneelämää ja uhrautuvaa rakkautta.

AURINKO KAKSOISISSA.

(Toukokuun 20 ja kesäkuun 21 päivien välilä syntyneille).

Melkein jokaisessa tapauksessa tämän kuukauden ihmiset ovat kaksoisluontoisia. Oikea tämän merkin tyyppi eroaa monessa suhteessa kaikista muista tyypeistä ja monet ihmiskunnan merkillisemmät ihmiset ovat syntyneet tässä merkissä. Heidän kaksoisluonteensa ilmenee molemmilta puoliltaan. He voivat olla sekä hyvin iloiset ja onnelliset että äärimmilleen onnet-

tomat melkein samalla hetkellä. He haluavat tutkia ja opiskella sekä leikkiä ja huvitella samalla kertaa. He haluavat sekä matkustaa että olla kotona. Yhdellä hetkellä he kiintyvät korkeisiin asioihin ja suunnittelevat suuria tehtäviä, ja seuraavalla hetkellä he antavat palttua kaikelle ja pitävät toimettomuutta ainoana oikeana. Jos ketään, niin näitä ihmisiä on vaikea ymmärtää. Yhdellä hetkellä he saattavat olla rakastettavampia olentoja maanpäällä ja rakastaa jotakin henkilöä silmittömästi; mutta seuraavalla hetkellä he melkein vihaavat äsken rakastamaansa ja ovat kylmät tunne-elämälle kuin syvän veden kala. He ovat sekä kuumat ja kiehtovat että kylmät ja eristyväiset samalla hetkellä.

Kehittymättömillä tämän merkin ihmisillä on tavallisesti onneton elämä, sillä he eivät ole oppineet ensinkään luonnettansa hallitsemaan. Kehittyneemmät ja ymmärtävän kasvatuksen saaneet ovat sen sijaan paremmalla puolella. Tämän merkin ihmisten on voitettava luonteensa alempi puoli. Ja milloin he ovat sen kokonaan voittaneet, ovat he ihmiskunnan parhaita helmiä. He ovat älyllisesti ja henkisesti suuria ja voimakkaita. Heidän hengenlahjansa pääsevät vasta alemman minän voittamisen kautta täyteen toimintaansa. Luonteensa korkeamman puolen kautta he ovat ikäänkuin yhteydessä kaikkiallisten henkisten voimien kanssa ja harrastavat sekä tieteitä, taiteita ja filosofiaa.

Heidän luonteensa kaksinaisuus saa aikaan hermostuneisuutta, jota on vaikea hallita. Kunnekka heidän korkeampi puolensa on voitonpuolella, saavat he tavallisesti paljon kärsiä sekä fyysillisesti että sielullisesti — ja enimmän kenties juuri sen vuoksi ettei heitä ymmärretä, että kaikille heidän heikkouksilleen annetaan ystävien ja läheisten taholta liian suuri merkitys, kun taas heidän ihanteelleen ja pyrkimyksilleen hyvään ei osata antaa vastaavaa tunnustusta. He ovat herkkiä sekä fyysillisesti älyllisesti, että tunneelämänsä puolelta. Heillä on tavallisesti voimakas halu opintojen hankkimiseen, sekä joihinkin taiteen haaroihin. He ovat aivan liian kainoja sanoakseen mielipidettään asioista, sekä heillä on yleensä liian heikko itseluottamus, jota puolta jokaisen Kaksoisten ihmisen tulee kehittää. Kehitettyään sen, antaa se ikäänkuin pohjan hänen älylliselle puolelleen ja saavat itsenäisemmän leiman.

Tämän merkin ihmisten tulisi etsiä elämäntoverikseen sekä

muutoinkin seurustella etupäässä vakavien, rauhallisten, ajattelevien ihmisten kanssa.

Näiden ihmisten heikkoudet ovat monet ja tulisi heidän antaa niille huomiota sopivalla tavalla korjatakseen niitä. Heillä on luontainen halu levittää voimansa ja kykynsä liian moniin asioihin samalla kertaa, jotka lopuksi jäävät kaikki vajanaisiksi. Omituisena yllätyksenä huomaavat tämän merkin ihmiset joskus jonkun todellisen vastoinkäymisen tekevän heissä aivan täydellisen muutoksen ja rauhoittavan heidät kokonaan, tekevän heistä aivan uuden ihmisen. Näiden ihmisten tulee oppia ymmärtämään levon ja hiljaisuuden hyöty. Se on heille välttämätöntä useimmin ja enemmän kuin kenellekään muille. Heidän tulee oppia keskittämään ajatuksensa johonkin edistävään asiaan ja siten rauhoittamaan rauhatonta henkeänsä, joka aina tahtoo viedä asiasta toiseen. Heidän on myös opittava olemaan arvostelematta toisia ihmisiä ja keskitettävä koko arvosteluhalunsa omien vikojensa ja heikkouksiensa korjaamiseen.

Avioliitto tällaiselle ihmiselle tulee tavallisesti onnellisin ja sopivin niiden ihmisten kanssa jotka ovat syntyneet joko tammikuun 20 ja helmikuun 19 päivien välillä, tai elokuun 22 ja syyskuun 23 päivien välillä. Heidän tulisi myös valita puolisonsa samalta tasanteelta sekä älyllisesti että yhteiskunnalliseen asemaan nähden.

Heidän johtava planeettansa on Merkuri.

Tärkein viikkopäivä, keskiviikko.

Onnen kivet, beryl ja tummansiniset kivet.

Värit, sininen ja valkea.

Elementti, ilma.

KAKSOISISSA SYNTYNEET LAPSET.

Suurta huolta on pantava tänä aikana syntyneiden lasten kasvatukseen, varsinkin mitä heidän älylliseen kasvatukseensa tulee. Heitä tulee suojella mielenliikutuksilta ja hermoston kiihtymiseltä. Heille tulee opettaa jo aikaseen hillitsemään mieltänsä ja liikkeitänsä. Heidän mielikuvituksensa on erittäin vilkas ja taipuisa kuvittelemaan "pahaa." Sinä suhteessa tulee heitä opettaa sopivilla esimerkeillä ja neuvoilla. Heidän mielikuvituksensa vilkkaudesta johtuu että he jo lapsena oppivat pelkäämään ja kärsivät siitä usein niin että heidän hermostonsa kasvaa

liian ärtyisäksi. On siis kaikin keinoin ohjattava heitä tässä suhteessa. Heitä tulee opettaa syömään hitaasti ja ravitsevaa ruokaa. Heillä on näet voimakas halu joidenkin erikoisten ruokien perään jotka enemmän tyydyttävät makuaistia kuin ravitsevat. He ovat kovin vastaanottavaisia ja taipuvia rakastavalle ja ymmärtävälle opetukselle ja ohjaukselle.

———o———

Olioiden salaisista puolista.

(C. W. LEADBEATERIN mukaan).

IX

Olemme kahdessa edellisessä luvussa puhuneet siitä vaikutuksesta, joka säteilee kirkkojen seinistä ja niissä toimitetuista saarnoista. Vielä on meidän puhuttava; jos haluamme päästä uskonnollisen puolen vaikutuksesta selvyyteen ja siitä suuresta merkityksestä joka kirkolla on yhteiskunnallisen elämän keskuksinä; musiikista, joka kuuluu kirkkojen juhlamenojen yhteyteen.

Monet ovat ne henkilöt, jotka pitävät totena sen että ääni aina synnyttää myös värin; ja että näin ollen jokainen sävel jonka soitto tai laulu saa aikaan tuottaa värillistä valoa, joka näkyy selvännäkijän silmään. Kuitenkaan ei monikaan tiedä että ääni säveleenä ja sointuna pelkästään rakentaa varmoja muotoja. Yhtäkaikki on totuus se että niin tapahtuu. Onkin oikeastaan jo kauan aikaa sitten todistettu seikka se että erilainen sävel soitettuna tai laulettuna suoraan torveen, jonka toinen pää on kohdistettu kohtisuoraa pintaa vastaan jolle on ripoitettu hienoa santaa eli jotakin muuta samanlaista ainetta, saa aikana tuossa sanassa varman muodon syntymään eli toisin sanoen saa nuo santa jyväset järjestymään varman kuvion muotoon. Tällä tavalla on todistettu että sama sävel aina saa samanlaisen kuvion aikaan, mutta erilainen sävel muodostaa aina erilaisen

kuvion. Meidän huomiomme ei kuitenkaan nyt tarkoita sitä millaisen kuvion ääni tai sävel saa aikaan fyysillisessä maailmassa, vaan otimme sen kauan aikaa sitten jo tunnetun fyysillisen tosiseikan todistamaan sitä väitettämme että ääni ja sävel tosiaankin luo muotoja. Kun niin on silloin voi sekin henkilö jolla ei ole astraalista näköä vielä uskoa varmoihin tosiseikkoihin nojautuen ja loogillisesti ajatellen että musiikin vaikutus muotojen luomisessa astraaliseen ja menttaaliseen aineeseen, joidenka värähtely on suunnattomasti herkempi kuin fyysillisen, on kerrassaan suuremmoinen ja että nuo muodot jatkavat elämäänsä kauan aikaa sen jälkeen kun äänen sointu on jo lakannut fyysillisesti kuulumasta.

Ottakaamme esimerkiksi kappale musiikkia soitettuna uruilla kirkossa. Semmoinen henkilö, joka on säveltekniikkaan tutustunut huomaa itsessään minkä valtavan vaikutuksen se häneen tekee, sillä hänen korvansa aistii musiikin äyllistä puoltakin. Mutta semmoisenkin jolla ei ole "korvaa," eikä siis teknillisesti tietoisuutta siitä saa se aikaan valtaavan vaikutuksen. Salatieteen oppilas, joka on kasvattanut itsessään selvänäköisyyskyvyn ei ihmettele sitä ollenkaan sillä hän näkee kuinka jokaisesta kappaleesta muodostuu suuremmoisen kaunis ja valtava muoto astraalisesta ja menttaallisesta aineesta, jonka säteilyvoima joka suunnalle on erittäin voimakas. Ulkonaisesti katsoen muistuttaa se suuresti revontulien leimua pohjoisessa. Erilaisien sävellyksien sädehtivä muoto eroaa toisistaan monessa suhteessa sangen huomattavassa määrässä. Wagnerin sävellykset eroavat esimerkiksi Bach'in sävellyksistä sekä muotonsa että värinsä kuin myöskin säteilypaineensa vuoksi hyvin monessa suhteessa, joten on sangen mieltä kiinnittävää tehdä havainoita niistä. Kirjassa jonka nimi on "Ajatusmuodot" selitetään tätä seikkaa paljon tarkemmin ja monipuolisemmin. Tämmöiset sävellysmuodot, etenkin ne jotka ovat säveltäjän itsensä luomia, ovat suuremmoisen valtavia. Se johtuu siitä että tuo henkilö, joka säveltää on älyllisesti tietoinen tehtävästään ja kiinnittää koko sielunsa voiman sävellykseensä niiden älyllisten toimitapojen mukaan jotka ovat hänelle selvinä. Sama on laita myöskin kirjailijoiden ja runoilijoiden, Wagnerin luoma trilogy, Danten Kiirastuli ja Paratiisi runoelma ja Ruskinin määritelmät siitä mitä taiteen tulisi olla, esimerkiksi ovat semmoisia joidenka kor-

keimpaan maailmaan luotu muoto elää kautta vuosisatojen ja täyttää, joka kerta kun lukija ottaa syventyäkseen niiden henkeen, mielen mitä suuremmoisilla mielialoilla.

Muodot jotka tavallisessa tilaisuudessa esitetään elävät eri pitkän ajan joka vaihtelee tunnista kolmeen tai neljään tuntiin ja kaiken aikaa säteilevät samaa vaikutustaan mitä suuremmoisemmassa muodossa ympärilleen jonka alkuunpano on niille antanut. Maaseudulla keskellä puita ja peltoja on sävelmuotojen elämisvoimakin suurempi. Siellä voi semmoinen, joka voi nädä, huomata miten suurien täten syntynneiden sävelmuotojen ympärille usein kokoontuu joukko niitä luonnon henkiä jotka ovat sävelistä viehätetyt. Eikä ainoastaan kokoonnu vaan he mitä suurimman riemun vallassa heittäytyvät tuon sävelmuodon sädeaalloille ja kylpevät niissä. Tästä voi huomata jokainen soittaja kuinka paljon hän voi saattaa iloa ja onnea tunnetuille sekä tuntemattomille olijoille.

Toinen huomattava ja mielenkiintoinen seikka tässä yhteydessä on se että erilaiset soittovälineet saavat aikaan hieman toisistaan eroavia muotoja. Sama kappale esimerkiksi soitettuna kirkkouruilla, viulukvartetilla tai pianolla saa aikaan erilaisen muodon. Urkujen soitosta syntynyt muoto on paljon mahtavampi kuin viulukvartetilla esitetty, joka johtuu luonnollisesti siitä syystä kun ääni on paljoa heikompi. Mutta viulukvartetilla ja pianolla esitetyt ovat suuruudeltaan kyllä yhtäläisiä, mutta viuluilla esitetty on piirteeltään terävämpi ja tarkempi kun pianolla esitetty. Sama kappale taas joka esitetään viulusoolona tahi flute soolona luo hyvinkin paljon toisistaan eroavan muodon ympäristöön.

Ympäristö ja kuuliakunta vaikuttaa myöskin hyvin paljon tuohon muodon syntymiseen ja sen värien moninaisuuteen, sillä ne tunteet, jotka esitetty musiikki kappale herättää kuulijakunnassa eivät ole vähäksi arvioitavia. Toisinaan sattuu niin että ylevä ja korkea musikaalinen muoto elää omassa kauneudessaan koskemattomana, sentähden että kuulijakunnan menttaaliset kyvyt eivät ole tulleet ollenkaan herätetyiksi eikä mukaan temmatuiksi vaan ovat ne harhailleet kokonaan toisilla aloilla, kuten päivän askareissa, muotikaupoissa ja liikeelämän harrastuksissa. Mutta toisinaan taas kun on tuttu ylevä hymni soitettu, on se luonnut koko ketjun kauniita sinisiä pilviä, jotka

hartaasta osanotosta ovat syntyneet ja kietoneet vaippaansa sävelmuodon. Luonnollisesti tulee säveleistäkin muunlaisia kun kauniita muotoja, semmoisia ovat esimerkiksi ne, jotka syntyvät musiikki koulujen oppisaleissa. Siellä kun harjoittelijat päästelevät lakkaamatta epäjohdonmukaisia säveleitä syntyy niistä semmoinen sekoitus joka ei suinkaan näytä kauniilta.

Köörilaulu muodostaa muodon, joka muistuttaa helminauhaa, jonka kukin helmi on toisesta melkoisen matkan päässä ja yhdistää niitä hopeinen lanka. Helmien selvyys, kirkkaus ja suuruus johtuu siitä aivan millainen on kunkin ääni ja yhdistävän hapealangan vahvuus ja kauneus taas siitä miten äänet suhtautuvat toisiinsa. Kysttänee mitenkä vaikuttaa laulajain tunteiden tilanne noihin sävelmuotoihin? Siihen täytyy vastata että ne ei vaikuta itse säveleestä johtuvaan muotoon vähääkään, sillä ne ovat kokonaan astraaliaineesta muodostuneet pilvet jotka laulajan tai kuulijan mielessä liikkuvat ja ne ovat ainoastaan muodon ympärystää värittämässä ja varjostamassa, mutta itse sävelmuotoon eivät ne vaikuta mitään, paitsi silloin kun laulaja tai soittaja voi siihen yhdistää koko sielunsa voiman kuten säveltäjillä ja runoilijoilla on luontaista, sillä he uskaltavat antautua sävelluomiinsa semmoisella rajuudella että unhoittavat kokonaan itsensä.

On viehättävää tarkata mitenkä erilaiset äänet mitä koskaan kukaan ilmoille päästääkään, saavat kukin erimuotoiset ilmiöt syntymään, joidenka vaikutus on vaikkakaan ei pitkäaikainen niin kuitenkin omalta osaltaan toimiva. Sotamarssin soitto sotamiesten edellä niiden marssiessa on omiansa tahdillaan ja rytmillään vaikuttamaan marssiviin sotilaihin saaden heidät tasasuhtaiseen jännitykseen. Mutta ei ainoastaa suoranaiset sävellykset joita me niiksi tahdomme kutsua saa aikaan muotoja ja niiden kautta vaikuta ympäristöön. Lukemattomat eri äänet jotka ilmoille päästetään tekevät samaa. Ukkosilma jyrähdyksineen kiitäessään seudun yli, meren aaltojen loiske rantaan, tuulen suhina metsissä, kaikki tuo synnyttää omanlaisia muotojaan joiden vaikutus meihin on huomattava vaikka meillä ei selvänäköisyyskykykään ole. Leijonan karjunnasta syntynyt muoto on omiaan vaikkapa sen hirveyttä ei näkisikään, synnyttämään kauhua kaikissa sen kuulijoissa, niin eläimissä kuin ihmisissäkin. Kotieläimien päästelemät äänet taas vaikuttavat

eritavalla samoin kun niiden muotokin on niin paljon toisistaan eroava. Kehräävä kissa levittää ympärilleen ruusunvärisiä pilviä jotka jatkuvasti vaikuttavat tyynnyttävästi, herättäen hyvinvoinnin tunteen. Haukkuva koira lähettää teräväkärkisten nuolien kaltaisia muotoja ympärilleen. Kuhertava kyyhkynen lähettää ympärilleen S kirjaimen muotoisia olioita. Ihmisäänet tuottavat myös tuloksia, usein vielä silloinkin kun niiden kaiku on lakannut kuulumasta. Vihaiset äänet muodostavat punaisen nuolenkärjen näköisiä muotoja jotka ovat hyvin ilkeitä toimintatavoiltaan. Lörpöttelevä akka ympäröipi itsensä sekavalla raskaalla ruskeanharmaalla verkolla, jonka hän kutoo alituisella ajattelemattomalla laverruksellaan. Semmoinen verkko on omiaan pitämään kaikki muut asiat hänen kuuluviltaan pois paitsi ne jotka vastaavat sitä samaa josta verkko on kudottu. Tuo tuommoinen näky on omiaan opettamaan salatieteen oppilaalle sen totuuden ettei ole tarpeellista muulloin puhua kun silloin kun on jotakin sanottavaa josta on iloa ja hyötyä.

(Jatk).

———o———

Kärsimyksen probleemi.

E. A. VODEHOUSE.

(Suomennos).

Olemme nykyään suuren probleemin, sodan saattaman pulman ja yleisen suuren kärsimyksen edessä. Kun katsomme näinä päivinä yli maailman, niin näemme sodan tuottaman todellisen perikadon, ja sen tuotaman arvaamattoman kärsimyksen. Näemme kokonaisia maita hävinneen, kansoja nälkäkuolemassa, kurjuudessa ja orjuudessa. Kuulemme puhuttavan väkivaltaisista ilkitöistä vanhoja, naisia ja lapsia kohtaan, joka on pahinta mitä yksikään sotilas voi kärsiä. Europassa on paikkoja

joissa elämä viime aikoina on todellista helvettiä. Kuinka me sitten voimme tämän kaiken ratkasta millään järjestyneellä lailla ja lähimäisen rakkaudella? Voiko mikään mahdollinen huomiokyky koskaan saada aikaan sellaista järjestelmää joka näyttäisi olevan hyödyllinen edes tarpeellisella ajalla.

Tämä on yksi vaikeampia problemeja johon meidän täytyy koskea. Erikoisen vaikea on sitä filosofeerata, löytää sen oikea tarkoitus. Ensi näkemällä tulee esille sydämmettömyys, aivan kun katselisimme kylmän tyyninä kaikkea kauheaa kärsimystä ja tuskaa edessämme, joka todistaisi ihmisyyden sympatian paatuneen ja kivettyneen.

Ja vielä lisäksi, jos on taivaan olemassaolo, — korkeimman voiman ja viisauden olemassaolo kuin inhimillinen, eikö meillä ole vaikea ymmärtää kaiken korkemman olemassa olon ja Heidän joilla on syvempi näkemys ja viisaus yhteydessä tämän suuren kärsimyksen prooblemin kanssa. Jos kärsimys on parhaaksi niin He sen tietävät että niin on ja meidän ei tarvitse ajatella että He olisivat sääliä vailla. On totta, että emme kykene vertailemaan Heidän sääliväisyyttään ja hellyyttään. Mutta tarkoittako se että meidän pitäisi heittää kaikki ystävällisyyttä ja rakkautta koskevat tarkoitukset tässä kärsivässä maailmassa? Se olisi varma erehdys sillä se kieltäisi säälin maailmankaikkeuden tähden.

Katsokaamme tätä vaikeutta rohkeasti, niin me löydämme ihmiskunnan kärsimyksessä kaksi mahdollista näkökohtaa. Yksi niistä on nykyään vallalla epäsopuna, josta Richard Jefferies sanoo kirjassaan "Sydämeni kertomus:" (The story of my heart) "Kuinka minä voin täysin ymmärrettävästi lausua ilmi tyytymättömyyteni siitä, että kaikki asiat kääntyisivät parhaaksi, viisaaksi ja hyödylliseksi lopussa, inhimillisen järjen ja järjestelyn kautta. Se on äärimäinen petos ja rikos ihmiskuntaa kohtaan. Omassa lyhyessä elämässäni olen seurannut aikaani mitä hirveimpiä tapahtumia. Kuten Balkanin äidit heittivät lapsensa junista hukkuakseen lumeen, kuten prinsessa Alice hukkui kuuden sadan ihmisen kanssa likaviemäristä nousevaan veteen, kuten kaksituhatta nuorta tyttöä poltettiin Santiagon kirkossa, kun ne kurjat polttivat suuren Viena teatterin — ja ajatelkaa sitä kohtaloa mikä on tullut pienten lasten osaksi. Ihmiskunnan kärsimys on niin suuri, niin loppumaton, niin kau-

hea, että siitä tuskin voin mitään kirjoittaa. En ole voinut mennä katsomaan sairaaloihin kuten muutamat tekevät, sillä pelkään menettäväni tasapainoni. Koko maailma voi pahimman pessimistin kanssa sanoa että pieninkin hiukkanen totuutta on kaukana, kaukana alemme haudattuna, niin arvaamattoman suuri on ihmisten kärsimys ja tuska. Se on jokaisen järjellisen velvollisuus tulla tietoiseksi siitä tosiasiasta, että siinä ei ole väintäkään jälkeä inhimillisen järjen keksimille korjauksille."

Siinä on ajatus yksinkertaisesti lausuttu, joka monessa monessa kohden ottaa meidän sympatiamme. Miksi? Siksi, että se ei koeta olla huomaamatta itse kärsimystä. Toiselta puolen se huomaa itse kauhean todellisuuden. Vielä lisäksi, huomatessaan asian todellisuuden, kaunisteleeko hän sitä. Kirjoittaja myöntää, että siinä ei ole selittämistä. Hän kirjoittaa suoran totuuden asioista niin kun ne ovat. Hänen suuri sympatiansa kärsimystä kohtaan estää hänen loukkaamasta ihmisyyttä, etsiessään selvitystä.

Sellaisella suunnalla on arvonsa. On parempi tuntea sympatiaa suruun ilman että kykenee sitä selittämään, kun että selittää sitä ilman tuntematta sympatiaa siihen. Mutta eikö voi olla mahdollista tehdä molemmat. Etsiä kärsimyksen probleemin selitystä ja tuntea sympatiaa siihen? Olemme pakoitetut kysymään näin, sillä kärsimyksen taakka tulee monelle kauheta kauheemmaksi, ellei tunneta ja tiedetä että siellä täytyy olla laki takana. Jos on totta mitä Richard Jefferies sanoo toisessa paikassa: "Inhimillisissä toimissa kaikki tapahtuu sattumalta. Inhimillisen järjen toimilla ei ole suuntaa, ei suojelusta, ei apua. Sellaisella johdolla kun ihmisjärki on, pitäisi maailman tällä kaudella lakata olemasta, se suorastaan ei olisi elämisen arvoinen." Joka tapauksessa kuinka kallis onkaan hinta, he viime hetkellä kysyvät, eikö elämä ole mahdollinen selittää, että ei mitään rumaa jätettäisi selittämättömäksi. Ja kun me analyseeraamme mikä on tuon kysymyksen tarkoitus, niin me löydämme sen nousevan ihmiskunnan syvälle juurtuneesta syyllisyydestä, niin että tavalla tai toisella asioiden järjestelmällisessä johdossa, vaikka me emme sitä näekkään, on parannus. Kärsimyksen tarkoitus, ainoa mahdollinen tarkoitus täytyy olla parantamassa kärsimystä. Toisin sanoen, kun on tarpeellinen määrä ylevämmyyttä saavutetttu täytyy sen ilmaantua ominai-

suuksina ja tarkoitusperinä, kuten sääliväisyys ja lähimäisen rakkaus. Sellaisille etsijöille elämän ymärtäminen onnistuu, miten pitkälle ja korkealle heidän onkaan mentävä niin he saavuttavat sen päämäärän. Etsiminen on sallittu viedä ylös täydellisyyteen, ettei elämä pysy salattuna arvoituksena.

Tämän kaltaisten lukijoitten tähden pyydän esittää toisen näkökannan kärsimyksen suhteen. Jos etsittäisiin, että kaikki kärsimys on alusta johonkin määrättyyn rangaistukseen on todettu ainoastaan vapautus raskaasta kuormasta jonka ihmiskunnan sielut ovat hankkineet päällensä, silloin on mahdollista katsoa sitä erilailla, löytää siitä parannuksen voima. Katsoa sitä kun vapautusta, suljetun oven aukeamista, raskaan kuorman liikkeelle saamista.

Minkä edellytyksen tuo meille asia otettuna huomioon tällaisessa valossa. Vastaus kuuluu, tarvitsemme ainoastaan kaksi yksinkertaista olettamista. Ensiksi ylöspäin vievä kehitys, läpi pitkien jatkuvien elämän sarjojen. Toiseksi, että inhimillisen toiminnan maassa, tunne ja ajatus maailmassa on olemassa syyn ja seurauksen laki, täsmällisen tarkka ja täydellinen, kuten lait fyysillisessä luonnossa ovat. Kun katsomme tätä toista puolta niin varmasti on järjellisempää ajatella olevan lain, joka on maailmankaikkeudellinen, kun kuvitella, että se olisi rajoitettu ainoastaan maailmaan ja fyysillisiin asioihin. Miksi yksin meidän tavallinen ajatuksemme elämästä hiljaa myöntää maailman kaikkeudellisen lain. Jokainen moraalinen kertomus sisältää sen tunnustuksen, jokainen palkinnon lupaus tai rangaistuksen uhkaus fyysillisistä asioista kantaa saman ajatuksen. Emmekö voi puhua luonteen kasvatuksesta ilman sen nousemista. Lyhyesti sanottuna, me emme voi käsittää elämän siveellistä ja järjellistä suuntaa, ellemme lisää maailmankaikkeudella sen järjestelmän, syyn ja seurauksen lakia. Sillä ilman syytä ja seurausta ei voi olla lakia.

Tuokaame nyt yhteen nämä kaksi järjestelmää, jälleensyntymisen ja syyn ja seurauksen laki, niin näemme mikä on tuloksena.

Jälleensyntymisen järjellinen teoria on yksi joka ketjuttaa elämän asteettaisen aukaisemiseen, kasvamiseen alemmasta ylempään tilaan. Yleensä kuulee sanottavan jälleensyntymisestä; vehkeilyä, yhtä hullutusta, olla nyt ihmisenä, seuraavalla

kerralla eläimenä, taas ihmisenä j. n. e. Jos jälleensyntyminen ollenkaan tarkoittaa mitään, niin tarkoittaa se asteettaista läksyjen oppimista, jotka maallinen elämä on valmistava, ja niin ollen salassa olevan tiedon asteettaista saavuttamista, joka kuuluu ihmisolennoille. Ylöspäin nousemista alemmilta tasoilta, joissa olemme asustaneet aikaisemmilla raakuuden aikakausilla, ylemmille kehitys olosuhteille, viimein niin kauvas kun on meidän annettu tietää (vaikka teoria on olemassa kauvemmas) suurimman viisauden ja voiman, suurimman rakkauden ja henkevyyden saavuttaneen ihmisen asteelle, jollaista ei maa voi päällään kantaa. Ruumistuksissa joiden läpi ihminen kulkee tätä ylöspäin menoa, on ruumis pukuna sen takana asuvalle hengelle, joka on lähetetty vaeltamaan hänen kehityksen tietään. Raakuuden aikakausina hän on raaka, vihainen, sydämetön, tunteeton. Henkisellä kehitysasteella ihminen on korkeammin hienostunut ja kokonaan vastakohta edelliselle. Näin ollen molemmat, sekä henkinen että aineellinen puoli ovat asteettaisessa kehityksessä; tällä tavalla on kehitys selvästi nähtävänä ajatuksen, tunteen ja toiminnantasoilla. Meidän ei tarvitse tavotella kehityksen pituudesta selontekoa, ainoa mikä on välttämätöntä on, että suunta on selvä.

Jos sitten yhä edelleen menemme kauvemmas tätä teoriaa syyn ja seurauksen lakiin, niin näemme siitä alkavan, että jokainen ajatus, tunne ja teko viimein ponnahtaa takaisin. Voimme selvästi nähdä että jokainen sielu seikkailussaan kantaa seuranaan kuormaa, jota itämainen tiede kutsuu Karmaksi. Molemmat sekä hyvä että paha, kumpaa se kulloinkin pitää oleman, kehityksensä ajalla työntää itsensä ulos. Siitä myöskin seuraa että aikaisempien kehitysasteitten suuri Karma paremmin kutsuttuna sanotaan "pahaksi." Sillä aikasemmilla asteilla olivat tietämättömyys, itserakkaus, väkivalta ja raakuus vallalla. Siitä syystä kun ihminen sitten esiintyy enemmän tai vähemmän sivistyneissä oloissa on hän kun kuormitettu suurella odottamattomalla taakalla "pahalla," aikaisempien raakuuden aikojen Karmalla.

Jos joku kysyy miksi pitää niin olla niin luulen että yksinkertainen ja riittävä vastaus on, langetessa ja noustessa ylöspäin on todellakin ainoa tapa missä voimme oppia. Ihminen ei ole automaatinen. Hänen täytyy oppia käyttämään hänen o-

maa vapaata tahtoaan. Täydellisesti kehittynyt on sellainen ihminen joka on saavuttanut täydellisen itsemääräämiskyvyn ja vielä sellainen joka on saavuttanut sellaisen itse-mestaruuskyvyn, että hänet on uskottu oikeen käyttämään vapaata tahtoaan. Ainoa tapa saavuttaa tämä korkeus on tekemällä erehdyksiä ja niistä oppimalla. Ijankaikkisen lain tietämättömyys voi olla parannettu ainoastaan nousemalla sitä kohti ja kärsimällä matkan vaikeudet. Voidaan sanoa että koko nousu barbaarisuudesta kehittyneempään ja valoisampaan asemaan sisältää sellaisen kauhean vaikeuden. Elämä on kova koulu. Mutta se on kova sentähden että aarre on voitettava, tietoisuuden lahja on sanomattoman kallis. Se ei ole vähemmän kun itse todellinen Jumalallisuus.

Syy hyvä ja paha pitää jokaisen elämän yllä, sitä ei voi loppuun kuluttaa yhdessä elämässä, siitä yksinkertaisesta syystä, että siinä ei ole sillen tarpeeksi aikaa. Jokainen hetki ihminen eläessään panee liikkeelle uutta syytä, jota jatkuu hänen fyysillisen elämänsä loppuun saakka. Siitä syystä on siis jatkuva tarpeellisuus elämästä toiseen. Siinä selitys odottamalle Karman taakalle, jota kantaa jokainen tavallinen ihminen ja joka tätyy loppuun kuluttaa ennen kun henkistä vapautta voi saavuttaa ja sielu saada nopeamman ja estämättömän edistyksen korkeamman kehityksen saavuttamiseen.

Karman taakka henkiseltä kannalta katsottuna on suuri este todelliselle kehitykselle. Paras mitä yksilön edistykselle voi tapahtua on, että karmaa kulutetaan, sielun tie tehdään puhtaaksi. Sitä voi kuluttaa hitaasti ja nopeasti, lyhkäsin askelin ja suurissa mitoissa. Sillä lain ilmeinen tahto on, mitä vähemmän on kärsimystä aikaisemmin, sitä enemmän on sitä myöhemmin. Toiselta puolen, katsottuna mitä pikemmin Karma on hävitetty sitä parempi.

Jos tämä on totta, niin meillä täytyy olla apua henkiseltä kannalta katsottuna etsiessämme ja selittäessämme nykyisen sodan tuottamaa tavatonta kärsimystä. Ja todellakin, mikä toinen näkökohta meitä auttaisi. Ei kukaan odota löytävänsä paranusta fyysilliseltä tasolta. Jos parannus ja apu on ollenkaan saatavissa, on se korkeammilla tasoilla, tasoilla joissa nämä tapahtumat ovat jo aikaisemmin tiedetyt. Kärsivä ruumis tulee sielun voitoksi.

Ottaen nyt oman suuntanne, niin sen mukaan jokainen kärsimys, kun se on oikeen ymmärretty, on sielun kuorman vähentämistä, jonka ihminen itse on sinne kuormittanut. Nyt on mahdollista kuvitella että voi olla aika jolloin sielun itsensä tähden on tarpeellista jouduttaa ylöspäin kulkua, — tämä joudutus alemmilla asteilla ottaa ankaran kärsimyksen muodon.

Sellainen aika (seuraten omaa suuntaamme) on aika, jolloin koko maailma on kuin henkisen kehityksen ajanjakson aatossa ja jolloin monet yksilölliset sielut mahdollisesti täytyy vapauttaa ja ottaa osaa sen kehitykseen. Materialistisessa maailmassa se tarkoittaa suuren kärsimyksen loppua ja Karman joutuessa hävitystä. Sellainen aika on mahdollisesti uskottava aika missä me nyt elämme. Saattaa olla että olemme saavuttamassa valoisan uuden ajan nousua, jolloin maailma menee eteenpäin kiivain askelin, jota me kutsumme "suuri sota," joka henkisesti katsottuna on ainoastaan sekä yksilöiden että kansojen vuosisatojen Karman puhdistusta, uuden päivän koiton valmistusta. Samoin kun kaikki tapahtumat ovat näiden päivien tuottamat tunteet. Voimme ainoastaan nähdä kun lasin läpi jotakin traagillisuuden tarkoitusta, jonka todistajia me nyt olemme. Sen sijaan, että näkisimme maailman häviävän pitäisi meidän nähdä sitä uudesti luotavan. Toivottoman kärsimyksen paikoilla hengen silmillä näkevät joutuisanpuhdistuksen, pois pyyhityn velan, ja kuinka kauheesti ruumiin pitääkin kärsiä, He näkevät sen vaan kuolemattoman sielun vapautukseksi.

Ne elämät jotka ovat olleet ja menneet pois näiden päivien taistelussa, eli jotka ovat heitetyt ulos pimeyteen kärsimyksen kuiluun, ovat ainoastaan muutama päivä sielun suuressa elämässä.

Aika on tuleva, jolloin on vapautus veloista. Jokainen sielu palaa jälleen syntymään vapaampaan ja onnellisempaan elämään kun minkä läpi he ovat ennen kulkeneet, ja silloin sielun silmät näkevät kaiken tämän olleen tarpeellisen ajallaan.

———o———

Huomioita sieltä ja täältä.

Olin kerran luentotilaisuudessa jossa raamatun avulla koetettiin selittää elämän kulkua ihmiskunnan historiassa. Puhuja oli oppinut mies, ei mikään kiihkoilia, selitteli vakavasti ja varmasti kuinka profeettojen ennustukset ihan kirjaimelleen ovat toteutuneet. Minulla tietysti ei ollut mitään sitä vastaan sillä tiesin että kaikki semmoiset kirjat kuin raamattu olivat täynnä salaperäisyyksiä ja vertauskuvien muotoon sisällytettyä viisautta, mutta kuiitenkin olisin odottaut vapaampaa suhtautumista puhujalta muihinkin samanlaisiin "pyhiin kirjoihin," ja koska puhuja nimenomaan kehoitti tekemään kysymyksiä, tein kysymyksen miksi raamattua tahdotaan pitää erikoisemmin pyhänä kirjana ja eikö tositeossa ole noita pyhiä kirjoja paljon enemmän? Sain vastukseksi että raamattua pidetään pyhänä kirjana sentähden että siinä ei opeteta ihmistä jumaloimaan aurinkoa kuten kaikissa toisissa kirjoissa joita nykyään tahdotaan myöskin väittää pyhiksi. Puhuja mainitsi nimenomaan erään seikan joka oli erikoisempi juutalaisissa vahan testamentin aikuisissa raamattuun uskojissa, sen nimittäin että he rakentaessaan kirkkojaan ja temppeleitään pitivät oikeana rakentaa sen siten että temppelin ovi oli auringon nousua kohden ja kun he menivät temppeliin sisälle käänsivät selkänsä auringolle. Selitys ei luonnollisesti tyydyttänyt minua sillä se ei todistaut oikeastaan mitään. Yhtä hyvinhän meistä kuka hyvänsä joka huomaa jäävänsä jälelle tiedon ja viisauden hankkimisessa jonkun yhden ja saman kirjan avulla voi kernaasti sen panna hyllylle ja kääntää sille vaikka selkänsä ja vertailun vuoksi lukea muitakin kirjoja, enkä luule siitä suurtakaan pahaa seuraavan vaik

ka tuo kirja jolle selkänsä joksikin aikaa kääntää onkin raamattu. Tuo erikoinen menettelytapa ei suinkaan todista sitä että raamattu on sen pyhempi kirja kuin toisetkaan joissa auringon palvelusta opetetaan. Jos Juudan kansa aikoinaan viisaittensa avulla järjesti rituaaleja jotka tahtoivat erikoisemmin auringon palvelusta vastustaa yllämainitulla tavalla niin se voi johtua esimerkiksi siitä että heidän joukossaan auringon palvelus oli muuttunut liian aineelliseksi, oli unhoitettu sen henkinen puoli mielestä pois. Suhde on aivan sama kun jos joku ottaisi sen raamatun paikan ohjeekseen jossa sanotaan että ihmisruumis on elävän jumalan temppeli ja rupeaisi pitämään huolta ruumiinsa puhtaudesta ja muistakin sen tarpeista niin paljon että lopulta unhottaisi miksi hän on oikein alkanut niin tehdä. Ja jos hän tällöin kääntäisi selkänsä joksikin aikaa tuolle toiminnalleen oppiakseen taas henkisempääkin tietoa niin eikö semmoinen henkilö menettelisi aivan niinkuin juutalainet aikoinaan auringonuskontoa väistäessään.

* * *

"Spiritismi on humbugia," huudahtaa eräs kronikoitsija eräässä päivälehdessä ja todisteeksi että tosiaankin niin on tuo esille tapauksen jossa joku väitti valokuvanneensa Charles Dickensin hengen eli aineellistuman jossakin istunnossa ja kun kuitenkin tarkemmin tutkittiin kuvaa olikin tuo kuva valokuvattu eräästä vanhasta Dickensin öljyvärimuotokuvasta.

Myönnettäköön että ilkeämielisyyttä löytyy kaikilla aloilla, mutta sitä ei tuo yllä kerrottu juttu todista, että henkivalokuvaus olisi yhtä varmaa kun haamujen eli näkyjen näkeminenkin.

Jos kerran haamuja ja varjoja voidaan nähdä, se tahtoo sanoa, jos ihmisen silmän koneisto ottaa kuvan semmoisesta ja vie sen meidän tajuntaamme niin ettei meillä ole minkäänlaista epäilystä siitä ettemme olisi nähneet, niin eikö valokuvauslevy silloin, joka väitetään olevan paljon silmän verkkokalvoa herkempi, voisi ottaa kuvaa siitä mistä silmäkin? Sallittakoon minun kertoa tässä yhteydessä eräs tapaus jonka todenperäisyyttä minulla ei ole mitään syytä epäillä.

Tuttavani sanoi olleensa useita vuosia sitten lämmittäjänä eräässä laivassa Suomen lahdella ja tällöin hänen puuhaillessaan

työssään tuli eräs laivanmiehistä hakemaan koneenkäyttäjää siitä huoneesta jossa hän oli työssä. Kun tuo tuttavani hakijan kysymykseen, josko koneenkäyttäjä oli käynyt siellä, vastasi kieltävästi, niin virkkoi tuo toinen miksi kiellät hänen oloaan kun itse omilla silmilläni näin hänen aivan äskettäin ohi kulkiessani täällä. Tuttavani ihmetteli sitä ja kielti uudelleen kivenkovaan ettei täällä ole vähintäin yhteen tuntiin ketään käynyt. Toinen suuttuneena taas väitti, että luuleeko hän että hän on mikään näkyjen näkijä ja että hänen silmänsä eivät ole viellä milloinkaan häntä pettäneet, joten nytkään ne eivät sitä tehneet vaan varmasti oli koneenkäyttäjä tuossa koneen ääressä viisi minuuttia sitten kumartuneena katsomaan koneen alle. Oletko varma että henkilö jonka näit oli koneenkäyttäjä? kysyi taas tuttavani. En hänen kasvojaan nähnyt kun oli kumartuneena, vaan puvun kyllä tunsin. Siitä huolimatta voin vakuuttaa ettei täällä ole ketään muita ainakaan yhteen tuntiin ollut kuin minä, väitti toinen taas.

Niin he väittelivät eikä kumpikaan voinnut toisilleen uskottaa asiaa oikeaksi omalta kannaltaan. Seurauksena tuosta haamun näkemistä oli se että koneelle tapahtui pienempi vaurio samana vuorokautena ja juuri siinä paikassa johon tuo salaperäinen haamu oli katsonut. Mutta molemmat miehet jotka tuosta väittelivät ovat vielä tänäpäivänäkin sitä mieltä että toinen ilman vaan kiusotellakseen tahtoi saattaa toisen varjojen näkijäksi ja toinen tahtoi uskotella toiselle että ei huomaa lähellään liikkuvia ihmisiä.

* * *

Onni ja tyytyväisyys, kuinka monella tavalla niitä käsitetään elämässä! Se mikä toisen silmistä näyttää suurimmalta onnettomuudelta, siihen ovat toiset tyytyväisiä ja onni tietysti seuraa tyytyväisyttä.

Tässä joku aika takaperin oli tapaus joka juuri johtaa noin ajattelemman. Oli nimittäin niinkutsutut "siamilaiset kaksoset," jotka olivat jo kasvaneet siksi isoiksi että he saivat kohtalostaan itse päättää. Ja tällöin vanhempien kehoituksesta lääkärit tutkivat heitä ja vakuuttivat että leikkaus joka eroittaisi heidät toinen toisistaan olisi vaaraton, jos tuo tehtäisiin ei kum-

pikaan joutuisi elimellisesti mitenkään kärsimään. Ihmeekseen kuitenkin kuuntelivat sekä vanhemmat että lääkäri sitä kummankin kaksoispuolen vakuutusta etteivät he tahdokkaan tulla eroitetuksi, eikä leikkausta siis saakaan tehdä. Kumpikin sanoivat olevansa kokonaan tytyväisiä ja onnellisia aivan siten kun olivat. Leikkausta ei näin ollen tehty, mutta ihmeelliseltä se kuitenkin tuntuu toisista ja niille jotka tahtovat määritellä onni käsitettä antaa tuo tapaus paljon ajattelemisen aihetta.

* * *

Useimmille Amerikan suomalaisille tunnettu runoilija Ella Wheeler Wilcox, jonka yksityisiä kirjeitä on julkaistu useampia New York Americanissa, sanoo yhdessä niistä, — "ihmeellisemmät tiedonannot mitä olen saannut kuolleelta mieheltäni Ouija Boardin avulla, olen saanut silloin kun silmäni ovat olleet suljettuina ja toinen kumppanini ei osannut yhtään englannin kieltä, joten kolmas henkilö otti ylös mitä Ouija esille toi. Tämä todistaa parhaiten juuri sitä että petos ei voinnut tulla kysymykseenkään eikä oma halu sanojen järjestämiseen Ouijan avulla.

* * *

Mrs Ella Wheeler Wilcox kirjoittaa eräässä yksityiskirjeessään seuraavaa:

"Olen usein ihmetellyt miksi Jumala ja minun oma suojelusenkelini ei anna minun tehdä eli nähdä haluamiani töitä tai seikkoja ennen kuin olen joutunut suuresti niiden tähden kärsimään. Mutta tuon olen tullut ymmärtämään omien kokemuksieni kautta. Olin nimittäin elämäni varrella kerran joutunut olemaan ikäänkuin suojelusenkelinä eräälle sukulaiseni tyttärelle. Hänen syntymästään asti lupauduin olemaan hänen auttajansa, hyvä haltiansa. Kahteentoista vuoteen asti annoin hänelle kaikella tavoin apuani, vaatteissa ja muussa. Kahdentoista vanhana toimitin hänet valmistavaan kouluun kahdeksi vuodeksi, jonka jälkeen aijoin tuoda hänet Itään ja valmistaa yliopistoa varten. Minä säästin rahoja sitä varten ja minulla oli siis rahaa, rakkautta sekä viisautta omasta mielestäni kylliksi häntä kohtaan. Mutta kuinka kuitenkin kävi? Hän oli tuskin

ollut muutamia päiviä koulussa, jonka hänelle olin järjestänyt kun hän ilmoitti ei haluavansakaan jatkaa opinnoitaan siten kun olin suunnitellut. Hän tahtoi antautua postihallituksen palvelukseen työhön. Autoin hänet sinne, mutta vähän ajan perästä hänelle taas iski uusi halu mieleen, hän tahtoi kivipainoon työhön. Taas suoritin maksun siitä kurssista, joka auttoi hänet sille alalle. Kaikella rakkaudellani, viisaudellani ja ohjaamishaluani en voinut saada häntä vastaan ottamaan eikä itseensä sisällyttämään pyrkimystä siihen suuntaan jonka olin omasta mielestäni nähnyt hyväksi, siitä yksinkertaisesta syystä että hän ei ollut vielä semmoiseen kypsynyt.

Tämä seikka selitti minulle sisäisten näkymättömien auttajien ja itse Jumalankin vaikeuden meihin nähden. Vaikka heidän tarkoituksensa olisi kuinka hyviä, yleviä ja tarkoituksenmukaisia niin ei ne ole miksikään hyödyksi meille jos emme kykene niitä vastaan ottamaan ja niitä omaksemme voittamaan."

* * *

Uutisia henkisten seikkain alalta vilisee nykyisin tuhkatiheään aivan jokapäiväisissä uutislehdissä. Tuo on toisaalta sangen mielenkiintoista semmoisille, jotka ovat niihin kiintyneet ja joita ne viehättävät. Niinpä eräs pappi Englannissa väittää voivansa saada telepaattisesti tietoja New Yorkissa asuvalta sukulaiseltaan. Eräässä lehdessä "The News" on päivittäin osasto jossa julkaistaan nimenomaan telepaattisia kokemustietoja, sekä kehoitetaan niitä jotka ovat semmoisia kokeneet niistä heille ilmoittamaan kirjeellisesti jotta saisivat kertoa niistä kaikille. Tuo tuommoinen on kyllä sangen arveluttavaa todistamaan joko asian puolesta tahi vastaan, mutta yksi puoli siinä semmoisessa kuitenkin on, se nimittäin, että noita asioita ei enään pidetä minään turhina utukuvina eikä mielenhoureina vaan tosiasioina joita tosiaankin tapahtuu. Tässä muutamia yllämainitussa lehdessä olleita uutisia siltä alalta...

"Liike jossa työskentelin oli sijoittanut rahoja johonkin kirjaliikkeeseen, josta maksut saapuivat epäsäännöllisesti viime aikoina. Eräänä aamuna kun rahaston hoitaja tuli sisälle sanoi hän tunteneensa aamulla ylös noustuaan että ne rahat on tämä liike hävinnyt jotka olivat siihen kirjaliikkeeseen sijoitetut. Emme tietysti välittäneet siitä sen enempää mutta kun posti

saapui niin tuli myös sen mukana tieto siitä että tuo kirjaliike oli jättänyt sisälle konkurssihakemuksen."

"Kun olin sairaalassa niin eräänä yönä vierustoverini, joka sangen heikkona oli pyysi kuiskaavalla äänellä vettä juodakseen. Kun olin siksi jo päässyt taudistani että voin jonkun verran kävellä, eikä sairaanhoitajaa ollut saapuvilla, menin vettä hakemaan. Minun oli mentävä alakertaan ja kun palasin oli kun joku olisi koskettanut käsivarteeni ja sanonut, — "kiitos paljon ystäväni ja hyvästi!" kuitenkaan ei ketään ollut lähelläni. Kun savuin vuoteen luokse jossa vettä pyytävä sairas makasi, niin olikin hän jo kuollut."

"Olin juuri istunut päivällispöytään kun sain oudon tunteen päälleni ja tämän tunteen mukana seurasi aavistus siitä että joku sukulaiseni oli joko kuollut tahi loukkaantunut jollain tavalla. Puhuin siitä äidilleninikin mutta hän sanoi sen olevan pelkkää mielikuvitusta. Seuraavana aamuna sain telefoonitse tiedon siitä että tätini oli loukkaantunut katuvaunuonnettomuudessa ja että onnettomuus oli tapahtunut juuri niinä aikoina jolloin minun päälleni tuli tuo outo tunne ja aavistus.*

"Naamiaisissa ollessani olin yhtäkkiä kuulevinani isoisäni äänen, joka oli sairaana kotona, puhuttelevan minua. Ja huolimatta iloisesta musiikin pauhusta, joka humisi ympärilläni, olin kuulevinani yli tuon suruista hautausmarssia soitettavan. Koetin tukahuttaa tuota tunnetta jonkun aikaa, mutta viimein tein päätöksen, ystävieni kielloista huolimatta, että lähden kotiin kesken kaiken. Kotiini saavuttuani pääsin juuri kuulemaan isoisäni viimeisiä sanoja ennen kuolemaansa sillä ei kestänyt kun muutamia minuutteja kotiin tuloni jälkeen kun vaari puhalsi viimeisen henkäyksensä."

* * *

New Yorkin "Kolminaisuuden kirkossa esiintyi äskettäin eräs ihmeellinen parantaja, joka kätten päälle panolla pelkästään paransi sairaita. Henkilö on mies J. M. Hickson nimeltään, synnyltään enlantilainen ja on matkustellut Amerikassa yltympariinsa toista vuotta aikaa. Tuntuu ihan kun ihmeitten aika taas alkaisi ihan varmuudella palata ihmiskunnan keskuuteen. Kätten päällepanolla parantaminen, joka oli ominaista alkukristityillä kesti kauan aikaa eli vuosien viisisataluvun paikkeil-

le julkisena toimintatapana, jonka jälkeen se hävisi julkisuudesta. Sen jälkeen se on pysynyt salassa kunnes Henry Steel Olcot sitä taas julkisesti harjoitti. Nyt niitä alkaa silloin tällöin ja yhä useammin ilmestyä samankaltaisia parantajia, joilla on enemmän tahi vähemmän tuota samaa kykyä. Niinpä hän paransi lakimies Graddy Garyn seitsemän vuotisen pojan joka oli ollut syntymästään saakka rampa. Kaksikymmentä muuta parantumistapausta ilmoitetaan tapahtuneen neljässä viikossa.

———o———

Miltä näyttäisi "toisen näön" puhjettua.

(Ote **Maurice Maeterlinckin** satunäytelmästä **Sininen Lintu**).

Oli kuten sanottu, jouluaatto ja puuhakkaaja mökissä oli jo pantu levolle. Äiti oli siistinyt keittiön päivän askarten jäleltä, padat ja kattilat torkkuivat hyllyillä, rukki nuokkui nurkassa, tunturikyyhkynen näki unia häkissään, pää siiven suojassa kissa ja koira makasivat permannolla ja valkeakin hiipui takassa. Äiti, joka vielä tahtoi nähdä, etteivät hänen pieni poikansa ja tyttösensä olisi potkineet peittoa pois päältään, tuli lasten vuoteiden ääreen. Tiltil ja Mitil hengittivät makeassa unessa ja heidän vaatteensa olivat huolellisesti, kuten piti, asetetut tuolille. Seinäkellokin käydä raksutti ikäänkuin heidän untaan vartioiden. Kun äiti näki, että kaikki oli järjestyksessä, sammutti hän lampun ja läksi nukkumaan.

Juuri silloin se ihmeellinen seikkalu alkoi.

Hetkisen äidin lähdettyä oli huoneessa vielä pimeää ja hiljaista, mutta sitten äkkiä rupesi ikkunaluukkujen raoista tunkemaan sisään valoa. Lamppu humahti itsestään palamaan. Lapset heräsivät.

Mitil! kuiskasi poika.

Titil — kuiskasi tyttö takaisin. Nukutko sinä?

Mitäs minä nukkuisin, koska kerran puhun, sanoi poika.

Oveen kolkutettiin. He luulivat isän tulevan eivätkä uskaltaneet avata. Mutta tulijapa ei odottanutkaan heidän avaamistaan. — suuri säppi nousi itsestään ja oven raosta livahti huoneeseen pieni vanhan näköinen akka vihreissä vaatteissa, päässä punainen myssy. Hän ei mitenkään saattanut olla muuta kuin Haltiatar. Lapset seisoivat vavisten hänen edessään.

Haltiatar otti laukustaan pienen vihreän lakin, jonka lipussa oli loistava nappi. — Täytyy aina kuljettaa mukanaan kaikkea mitä tarvitaan. Tämä tässä on se suuri Timantti, joka antaa näön.

Suuri Timantti oli sellainen taikakalu, että kun pani lakin päähän ja kiersi Timanttia joko oikeaan tai vasempaan, niin se sattui pieneen kuhmuun päässä ja silloin avautui silmät näkemään enemmän kuin tavallisesti. Tuota kuhmua kun ei tunnettu niin ei sitä sen vuoksi osattu koskettaa. Mutta kun Timantti siihen sattui, niin ihminen näki asioiden sisään, hän näki esim, leivän sielun, sokerin sielun, pippurin sielun. Mutta sen avulla ei saattanut nähdä yksin asioiden sisään ja sieluun saakka, vaan saattoi palauttaa takaisin Menneisyyden ja saatoi kutsua esiin Tulevaisuuden.

Tuskin oli Haltiatar pannut pienen vihreän lakin Tiltilin päähän ja kääntänyt Timanttia, kun koko huoneessa tapahtui kumma muutos. Vanhasta vaivaisesta Haltijattresta tuli ihana prinssessa, tiilikivet mökin seinissä syttyivät loistamaan kuin safiiri, köyhät huonekalut rupesivat ikäänkuin elämään ja kävivät läpikuultaviksi, vanha puupöytä oli yhtä kaunis kuin mikäkin kallisarvoinen marmoripöytä ja mustuneesta kellotaulusta karkasi ulos joukko nuoria tyttöjä, jotka nauroivat ja tanssivat, käsi kädessä. Ja musiikki soitti. Lapset olivat sekä iloissaan että peloissaan, mutta Haltiatar selitti heille, ettei tarvinnut peljätä. Kauniit tytöt olivat vain ihmiselämän onnellisia hetkiä, jotka päästyään vapaaksi vankeudestaan iloitsivat.

Mutta mitenkä seinät loistavat tuolla lailla? Ovatko ne sokeria vaiko kalliita kiviä? kysyivät lapset.

Kaikki kivet ovat tuollaisia, selitti Haltiatar, — yhtä kauniita ja kallisarvoisia. Mutta ihminen ei huomaa kuin muutamien kallisarvoisuuden.

Timantin taikavoiman vaikutus jatkui yhä. Vehnäpullien

sielut astuivat esiin. Ne olivat kuin mitäkin hyväntahtoisia ällistyneitä äijiä korpunkarvaisissa vaatteissaan, joille oli sirotettu hienoa sokeria, ja kävellä lönköttelivät pöydän ympärillä. Tuli oli karannut ulos liedeltä ja ajoi takaa pullia. Tuli oli tietysti punaisissa vaatteissa, jotka liehuivat sen ympärillä kuin kielekkeet, kun se juoksi, ja se nauroi niin että oli siihen paikkaan katketa.

Mikä tuo on tuo suuri ja punainen, josta lähtee palaneen käryä? kysyi Titil peloissaan. ,

Mutta Haltiatar kehoitti häntä olemaan hiljaa, ettei suututtaisi Tulta. Se kun oli hyvin pahaluontoinen, kun tuli sille päälle.

Äkkiä pääsi kissalta ja koiralta parahdus. Molemmat hävisivät ja sijaan ilmestyi olentoja, jotka kävelivät kahdella jalalla. Toisella oli koirankasvot ja toisella kissannaama. Tämä miehenmuotoinen Koira, jossa tietysti oli tullut näkyviin todellinen koiran olemus, karkasi Tiltilin kaulaan ja alkoi kiihkeästi syleillä häntä. Kissa taas valmistautui puhuttelemaan Mitiliä, se sitaisi kammalla hiuksiaan, pesi kätensä ja nuoli viiksensä. joka häntä puhutteli. Haltiatar selitti, että se oli Vahdin sie-

Titilin oli vaikea käsittää mikä koirapäinen herra tämä oli lu, jonka Tiltil Timantin avulla oli vapauttanut.

Mutta eivät olleet Kissa ja Koira tässä vapautetussa hahmossakaan oikeita ystäviä. Haltiattaren täytyi tulla väliin ja muistuttaa Koiralle, että hänet aikojen loppuun asti teljettäisiin äänettömyytteen, jollei hän olisi siivolla.

Heidän siinä puhuessaan oli rukki nurkassa ruvennut kehräämään ihmeellisiä valon säteitä. Vesijohto oli ruvennut kimeästi laulamaan, sen vesi kimmelsi taivaankaaren kaikissa väreissä ja kun se läikähti pöydälle, pärskähti smaragdihelmien keskeltä näkyviin Veden sielu. Se oli kuin hajahapsi, kosteasilmäinen nuori tyttö, jonka vaatteista valui vettä. Saattoi heti nähdä, että Tuli ja Vesi kantoivat kaunaa toisiaan vastaan. Ne katsoivat niin kieroon toisiinsa ja aina niillä oli varalla pistosanoja toisiaan vastaan. Äkkiä kuului kolahdus, maitokannu, joka oli seisonut pöydällä, putosi lattialle ja meni rikki. Ja nyt kohosi näkyviin valkea hahmo, joka oli hyvin ujo ja tuntui pelkäävän kaikkea. Se oli tietysti Maidon sielu. Sokeritoppa kaapinkorvalla paisui niin että se puhkasi paperinsa. Sokerin

sielu tallusteli samassa permannolle, makea hymy huulillaan, tekopyhän äijän hahmossa, yllä takki, jonka toinen puolikas oli sininen, ja toinen valkea. Sillä oli taskut täynnä rintasokeria ja kaikki sen sormet olivat sokerista.

—o—

Vierailijamme lännellä Mr. B. P. Wadia.

Krotonan päämajalla oli onni joulun edellä saada vieraakseen Bahman Pestongi Wadian Indiasta ja viipyi hän täällä nelisen kuukautta. Hän on sivistynyt parsilainen, brittiläisen valtiosihteerin hyvä ystävä Indiassa. Teknillinen neuvonantaja Indian työväen lähetystölle työkamferenssissa Washingtonissa, D. C. hän on useampia kuukausia kestäneellä luennollaan Englannissa oli salit täynnä innokkaita kuulijoita. Valtiollisen ajatuskannan johtaja Indiassa jossa hän aloitti ammattiunioliikkeen. Madrasin työväen unio presidentti, joka käsittää 50 tuhatta työmiestä eri työaloilla. Nuo monia sukupolvia alhaisessa painostuksen tilassa ja tiedottomuudessa olleet työläisjoukot on veli Wadia kyennyt nostamaan ja paremmin näkemään oman asemansa. Hänen suuri kokemuksensa elämän eri aloilta, oikeuden tuntonsa ja käytännöllisyytensä ovat saattaneet hänet mahdolliseksi sellaiseen herätystyöhön. Nämät ovat yleispiirteiset selostukset tuosta henkevästä ja voimakkaasta miehestä.

Teosofi-maailmassa on Mr Wadialla kunnioitettava sija läheisenä ja luotettavana toverina rakastetulle presidentillemme Annie Besantille. Wadia on myös aputoimittaja päivälehdelle, New India ja viikkolehdelle, Commonweal sekä kuukausilehdelle The Theosophist ja Adyer Bulletin. Hän on kansainvälinen taloudenhoitaja teosofisessa kirjainkustannus liikkeessä, jolla on sivuliikkeitä ympäri maailman. Siksi on hän pidetty luennoitsija sillä hän on syvällinen kitkijä ja on hän elämällä elämän mukana. Hän on antautunut kaikkineen ihmisyyden palvelukseen.

Tullessaan Washingtonista länsirannikolle luennoitsi hän joissakin suurkaupungeissa. Los Angelissa ollessaan piti hän lukuisia esitelmiä. Hän toi tervehdyksen Indiasta, ilmituoden mitä India tahtoo sanoa maailmalle. Hän selosti sen aikaisempaa historiaa vanhoja hyviä aikoja itsenäisenä ollessa ja taas surullisia ja raskaita painostuksen aikoja vieraiden hallitessa. Toivovalla mielellä katsoi hän sentään Indian vastaisuuteen. Tuo satojen miljooninen kansa ei ole vielä varsin unohtanut sitä hyvää mitä sillä on esi-isiensä uskonopissa ja tavoissa ja niiden ynnä uudempien ajatuskantojen ja uudemman sivistyksen valaisemana on se henkisesti ja aineellisestikin tuleva vielä onnelliseen tilaan.

Mr Wadian teosofiset luennot täällä olivat erittäin opettavaisia. Monituisia julkisia esitelmiä piti hän Krotonan Temppelissiä Sitä paitsi eri kokoussaleissa ympäri laajan kaupunkimme, m. m. Labur Temppelissä.

Indilaisena oppineena ja teosofina Mr Wadia ehti tulla täällä rakastetuksi itämaalaiseksi ja hyvä on se palvelus minkä hän täällä teki teosofeille. Ehkä enempi kuin kukaan edelleen luennoitsija kiinnitti hän ihmisten mieliin niitä yleviä tarkoitusperiä, joihin Teosofia tähtää.

Looshikokuksissa oli hän veljellisenä neuvonantajana sisällisissä asioissa ja erityisten ja monimutkaisten kysymysten selvänä vastaajana. Sisäkoulussa oli hän ahkera opettaja. Taloudellisten asiain järjestäjänä vaikutti hän myöskin suuresti pararannuksiin. Niinpä Krotonan opiston osakeyhtiö hänen ehdotuksestaan ja välityksensä mukaan äsken suostui luovuttamaan maa-alueen ja rakennukset Amerikan Teosofiselle seuralle.

Uuden innostuksen, uuden hengen, uuden elämän tuojana oli hän täällä. Oikeana teosofina, korkeampana mitä liikkui hän täällä. Hän tuli rakastetuksi kuin hyvä opettaja ja mestari.

Lausuttiin pyyntöjä, että hän tulisi uudelleen Amerikaan ja jollemme pety, on hänen tulonsa toivottavissa ja silloin hän kenties voi viipyä täällä kauvemmin kuin ensi vieralullaan.

F. M-a V--a.

Valoa Kohti lukijain tulisi tutustua seuraaviin kirjoihin:

Avebury.. RAUHA JA ONNELLISUUS. Vakava, opettavainen kirja nykyajan ihmisille ..... 66c.
Bourgel. KUOLEMAN TARKOITUS. Ranskalaisen kenttälääkärin harvinaisen mielenkiintoista havainnoista sotaaikana ..... 55c.
Dante. HELVETTI ..... 99c.
Dante. PARATIISI ..... 99c.
Dante. KIIRASTULI ..... 99c.
Epikteetos. OJENNUSNUORA. Kreikkalaisen viisaustieteilijän antamia elämänsääntöjä ..... 44c.
Halli. NELJÄNNEN ULOTTUVAISUUDEN MIES. Uusiaiheinen romaani ..... 83c.
Jerusalem. FILOSOFIAN ALKEET ..... 66c.
Leino. AHVEN JA KULTAKALAT. "Tekijä laulaa siinä elämän syvyyksistä ja korkeuksista, ilmituoden suuren runoilijasydämen uskontunnustuksen." ..... 1.10c.
Leino. ALLA KASVON KAIKKIVALLAN. Teosofiselle lukijalle on tämä kirja ehkä mielenkiintoisin kaikista Leinon kirjoista .. 61c.
Menzies. MAAILMAN USKONNOT. Sidottu ..... 77c.
Onerva. LYHTYLASIEN LAULU. Suomen ensimäisen naisrunoilijan viimeisimpiä runoja Sid..... 1.98c.
Onerva. NEITSYT MAARIAN LAHJA. Legentoja teosofisessa hengessä ..... 66c.
Platon. PIDOT ..... 88c.
Tagore. UHRILAULUJA. Nykyaikaisen Indian suurimman kirjailijan teos ..... 40c.

SUOMEN KIRJAVARASTO
2010 Madison Avenue **New York, N. Y.**

Eteenpäin pyrkiville miehille ja naisille.

Tarjotaan sarjan harvinaisella kyvylä, uusimman tieteen ja teosofian hengessä laadittuja luentoja. Näissä luennoissa esitetään hämmästyttäviä uusia näkökohtia harjoitustehtävineen, joiden avulla lukija voi todeta tehtyjen väitteiden pätevyyden. Nämä luennot eivät ole uteliaille, hyödyttömien "sielullisten kykyjen" etsijöille mistään arvosta, mutta jokapäiväisessä elämässä toisissaan eteenpäin pyrkiville miehille ja naisille ovat ne enemmän kuin kulta.

Tiedustelkaa

SUOMEN KIRJAVARASTOSTA,
2010 Madison Ave. **New York, N. Y.**

LEO POHJAVALO

Laskee ja selittää *HOROSKOOPPEJA* heinä- ja elokuun ajalla.

Yleinen luonne ja kohtalo horoskooppi $10.00.

Yleinen luonne ja kohtalo horoskooppi sekä "edistetty" yhdelle vuodelle eteenpäin $14. 00.

Edistetty horoskooppi erikseen yhdelle vuodelle $5.00.

Edistetty horoskooppi erikseen kahdelle vuodelle $8.00.

Horoskooppia tilatessa on annettava tieto syntymäpaikasta, ja ajasta (vuosi, kuukausi, päivä, tunti ja minuutti' jos mahdollista).

Tilaukset on tehtävä osoitteella,

LEO POHJAVALO, C|o Valoa Kohti
2010 Madison Ave., New York, N. Y.